சித்தர் நெறி

(வானொலி உரைகள்)

ஆசிரியர்

கவிச்செம்மல்

டாக்டர் ரெ. முத்துக்கணேசன்

விற்பனை உரிமை

செல்வி பதிப்பகம்

காரைக்குடி

முதற் பதிப்பு. டிசம்பர் 1985

விலை ரூ. 5-50

வெளியீடு

பிள்ளையார் பதிப்பகம்

கல்லுக்கட்டி மேற்கு

காரைக்குடி-623 001

பசும்பொன் மாவட்டம்.

நன்றி

இவ்வுரைகள் அனைத்தும், அகில இந்திய திருச்சி வானொலியில் ஆற்றியவை. பல்வேறு ஆண்டுகளில், பல்வேறு தேதிகளில் ஆற்றிய இவ்வுரைகளை வெளியிட, இசைவு தந்த திருச்சி வானொலி நிலையத்தினருக்கு என் நெஞ்சு நிறைந்த நன்றி!

வணக்கம்.

டாக்டர் ரெ. மு.
கல்லுக்கட்டி மேற்கு
காரைக்குடி. 623001
20—12—1985

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கவிதை

முத்துமாலை (முதல் தொகுதி)
முத்துமாலை (இரண்டாம் தொகுதி)
முத்துமாலை (மூன்றாம் தொகுதி)
அமுதம் (குழந்தைக் கவிதைகள்)

கட்டுரை

தமிழர் வாழ்த்து.

உரைநூல்

முத்தொள்ளாயிரம்
தமிழ்த் தொகை
ஞானத் தமிழ்.

பொருள்

ஆசிரியரின்

'நல்லுரை வெண்பா'

ஆங்கிலத்தில்

"RUBIES OF WISDOM"

என்று V. RM. Chettiar B. A., அவர்களால்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

சித்தர் நெறி

—வானொலி உரைகள்—

இலக்கிய தூதுவர்கள்

-கண்ணன்-

ஊரில் திருவிழா. பல்வேறு ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்துகூடினர். காளையர் கூடினர். கன்னிப்பெண்கள் கூடினர் காளை ஒருவன் கன்னிப் பெண் ஒருத்தியைக் கண்ணுற்ருன். அவளும் கண்டாள்; கண்கள் கலந்தன; காதல் பிறந்தது; பின் பிரிந்து சென்றுவிட்டனர். தலைவன் தன்காதலைத் தெரி-வித்து, அவள் கருத்தை அறிய எண்ணினான். தன் ஊரில் அன்று அரும்பிய மலர்மொட்டு ஒன்றைப் பறித்தான். அதைத் தோழன் மூலம் காதலிக்கு அனுப்பிவைத்தான். அம்மலரைப் பெற்ற காதலி தனக்கும் உடன்பாடுதான் எனத் தெரிவிக்க அன்றலர்ந்த மண மலர் ஒன்றைத் திரும்ப அனுப்பி வைத்தாள். தலைவன் கருத்தை ஏந்திச்சென்ற மலர்மொட்டு தலைவியின் கருத்தைப் பெற்று மலர்ந்த மலராகத் திரும்பி வந்தது. இவ்வகையில் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் தூதுப்பொரு-ளாக முதன்முதலாகச் சென்றது மலர். பின் பறவையினங்கள் தூதுப் பொருளாகச் சென்றன. காலம் சென்றது. நாக ரிகம் வளர்ந்தது நாடுகள் பெருகின. காதல் வாழ்க்கைக்குப்

பயன்பட்ட தூதுமுறை அரசியல் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படத் தொடங்கியது. கருத்தை ஏந்திச்சென்ற தூதுப் பொருள்கள் மாறின. உணர்வை ஏந்திச் செல்லும் மனிதர்கள் தூதுவர்களாயினர். அக்காலத்தே வாழ்ந்த தூதுவர்கள் பெரும் புகழினை அடைந்திருந்தனர்; நிறைந்த சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தனர்: அறத்தோடு நின்று பணியாற்றும் அறிவைப் பெற்றிருந்தனர்; அன்புடையவர்களாக இருந்தனர்; மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ, நாடுகளுக்கு இடையே அறத்தோடு இயைந்த நல்லாட்சியே நடைபெற வேண்டுமென்று தூதுவர்கள் எண்ணினர்கள். ஒற்றுமையைக் காக்க முற்பட்டார்கள். அவ்வழியே செயல்ஆற்றவும் துணிந்தார்கள். கேவலம், அரசர்கள்தம் படைபலத்தைக் கண்டு தூதுவர்கள் மருண்டார்கள் இல்லை; இன்பங்களைக் கண்டு அவற்றுள் மூழ்கினர்களில்லை; அரசனது சினத்திற்கும் அஞ்சினர்களில்லை; ஆகவேதான் அச்சமற்றவர்களாய் அருளுடையவர்களாய் அரசனிடத்தே நீதியை-அறத்தை-நெறியையெடுத்து இயம்பச் சென்றனர் தூதுவர்கள். இவ்வாறு அரசியல் வாழ்வில் தோன்றி அறிவுரை பகர்ந்த தூதுவர்களில் மிகச்சிறந்த ஓரிடத்தைப் பெற்றவர் கண்ணபிரான் ஆவார். பாரத அரசியலில் அவர் ஆற்றிய செயல் அளவிடற்கரியதாகும். பாரதக் கதையை நாமெல்லாம் நன்கறிவோம். வடமொழியில் வியாசர் இயற்றினர். அதன் சுவையை, கொங்கலர் குலத்துத் தோன்றிய வரபதியாட்கொண்டான் என்ற மன்னவனறிந்தான். தமிழில் பாரதக் கதையைக் காப்பியமாக்க எண்ணினன். மாபெரும் புலவர் வில்லிபுத்தூராரை வேண்டிக்கொண்டான். திருமால் அடியவரான வில்லிபுத்தூராரும் இசைந்து, தனிப்படைப்பாக, தனிப்பெருங் காப்பியமாக அதனைஆக்கித் தந்துள்ளார். அவர் படைத்துத் தந்த காப்பியத்துள், தூதுவர்களில் சிறந்த தூதுவராக எவ்வாறு "கண்ணனை" நமக்குக் காட்டுகிருர் என்பதை நாம் காண்போம்.

நமக்குத் தூதுவனுக்குரிய இலக்கணத்தை வடித்துத் தந்த பெரியார் திருவள்ளுவராவார். அவர், தூதுரைக்கச்

செல்பவர்களுக்கு வேண்டுவன இன்றியமையாத பண்புகள் மூன்று என்று வரையறுத்துச் சொல்லுகின்றார். ஒன்று-தூதுவர் அன்புடையவராயிருக்க வேண்டும். அன்பாவது-மக்களிடத்தும்-நாட்டிடத்தும் உயிர்களிடத்தும் நேயமுடையதாயிருப்பதாகும். உயிர்பறிக்கும் போர்க்குரிய சூழ்நிலை நிகழா வண்ணம் அறத்தைப் பாதுகாப்பதாகும். அடுத்து, அறிவுடையவராயிருக்க வேண்டும். அறிவாவது-உலகோடு ஒத்துப்போய் சூழ்நிலைக்கேற்ப நடப்பதாகும். கருதியதை முடிக்க எண்ணிச் சிறிது விட்டுக்கொடுத்து, பணிவோடு தம் கருத்தை நன்கு பதியுமாறு எடுத்துச் சொல்லும் திறமையாகும். இறுதியாக-ஆராய்ந்த சொல்வன்மை உடையவராயிருக்கவேண்டும். இதனையே,

'அன்பறிவு ஆராய்ந்த
சொல்லன்மை தூதுரைப்பார்க்கு
இன்றி யமையாத
மூன்று' தூது பா. எண். 682

என்று குறள் கூறும். இம்மூன்று பண்புகளை உடைய தூதுவர்களே மிகச்சிறந்த தூதுவர்கள் என்று இலக்கணம் காட்டுகின்றார் வள்ளுவர். இவ்வழி நின்று செயல் ஆற்றும் பாத்திரமாகவே நமக்குக் கண்ணனைக் காட்டு கின்றார் வில்லிபுத்தூரார்.

பஞ்சபாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்ந்தனர். பின் ஓராண்டுக் காலம் மறைந்து நாட்டில் வாழ்ந்தனர். அதன் பின்னர் வெளிப்பட்டுத் தங்களுக்கு உரிய அரசைக் கேட்டனர். துரியோதனன் தர மறுத்தனன். பஞ்சபாண்டவர்களில் தருமரைத் தவிர மற்ற நால்வரும் போர்முரசு கொட்டுமாறு துடித்தனர். ஆனால் இந்த நிலையிலும் சமாதானத்தை விரும்பினார் தருமர். இறுதியாக, கருணைக்கடலான கண்ணனைச் சமாதானத் தூதுவராகத் துரியோதனன்பால் அனுப்புகின்றார் தருமர். கண்ணனும்

தூதுவராகச் சென்றார். விதுரன் வரவேற்றுத் தன் மாளிகையில் விருந்தளித்தான். அங்கு தங்கினார். மறுநாள் துரியோதனனைக் காணச் சென்றார். கொலுவிருக்கும் துரியோதனன் வரவேற்று இருக்கையில் அமர்த்தினான். தன்னம்பிக்கையும், உயர்ந்த தோற்றப்பொலிவும் கொண்ட கண்ணன் துரியோதனனை நோக்கிப் பேசுகின்றார். 'குருகுலமரபிலே பிறந்த அரசனே! உன் உடன்பிறந்த பாண்டவர்கள் உன்னிடம் சூதினால் அரசை இழந்தார்கள். நீ சொன்ன சொற்படி அயலார் போலக் காடடைந்தார்கள். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும் வருந்திக் காட்டில் வாழ்வைக் கழித்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களுக்குரிய அரசைக் கேட்கின்றார்கள். சொன்னபடி நீதான் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்குரியவற்றைப் பகையுணர்ச்சியின்றி நட்பொடு கொடுப்பாயாக! எனக்கூறுகின்றார்.

சூதினால் அரசிழந்து நின்துணைவர்,
சொன்னசொல் லும்வழு வாதுபோய்
ஏதிலார்கள் என நொந்து தண்ணிழல்
இலாத கானிலிடை எய்தியும்,
தீதிலா வகைகுறித்த நாள்பல
கழித்து வந்தனர் செகத்திலில்
கோதிலாத குருகுல மகிப!
அவர்உரிமை நண்பொடு கொடுத்தியே!

— கிருட்டிணன் தூதுச் சருக்கம் பா. எ. 111

என்கிறார். இந்த இடத்தில் கண்ணன் இனிய மொழியில் அடக்கத்துடன் வேண்டுகிறார். துரியோதனன் மரபை உயர்த்திப் பேசுகின்றார். அவனும், குரு மரபும் வாழ வேண்டிப் போர் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆவலோடும் அவர்கள்பால் அன்பு உணர்ச்சியோடும் பேசுகின்றார். இவ்வகையில் தூதுவராகிய கண்ணனின் அன்புள்ளம் வெளிப்படக் காண்கின்றோம். ஆனால், இத்தகைய அன்புரையை, அறிவுரையைக் கேட்டும் மாறவில்லை துரியோதனன். மாறாக

மறுத்துரைக்கின்றான். இவ்வுலகில் நீ வெறுத்தாலும் சரி, மன்னர்கள் எள்ளி நகைத்தாலும் சரி, நான் பாண்டவர்களுக்கு ''ஈ'' - இருக்கும் இடம்கூடக் கொடுக்க மாட்டேன் என உரைத்து மறுக்கின்றான்

''ஈ'' யிருக்கும் இடமெனினும் இப்புவியல்
யான் அவர்க்கு அரசுஇனிக் கோடேன்''
— கிருட்டினன் தூதுச்சுருக்கம் பா. எ. 114

எனச் சினத்தோடு உரைக்கின்றான். இவ்வாறு சினம் கொண்டு மறுத்துரைக்கும் துரியோதனனின் சொல்லை முடிந்தமுடிபாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை தூதுவராகிய கண்ணன். நிலையை ஆராயத் தலைப்படுகின்றார். உறுதியோடு இருக்கும் துரியோதனனுடைய மனநிலையை உணருகின்றார். ஆனால் அதே நேரத்தில் பாண்டவரின் மனநிலையும் புரிகின்றது. ஒருபால் துரியோதனாதியர்களின் பிடிவாதம் தலைதூக்கி நிற்கக் காணுகின்றார். மற்றொருபால் நீதிக்குப் போராடும் பாண்டவர்களின் அற உணர்ச்சி தலை தூக்கி நிற்கக்காணுகின்றார். இந்த நிலையில்எப்படியும் போரைத் தவிர்த்துக் குருமரபு சிதறுவண்ணம் ஒற்றுமைப் படுத்த வேண்டுமே? நீதியும் அறமும் நிலைக்கவேண்டுமே? எவ்வாறு? என்று சிந்திக்கின்றார். முடிவில், துரியோதனாதியர்களோடு சிறிதுவிட்டுக் கொடுத்து ஒத்துப்போகும்] அறிவைக் கடைப் பிடிக்கின்றார் கண்ணனாகிய தூதுவர்.

மீண்டும் பணிவோடும், ஆனால் ஆராய்ந்த சொல்லுறுதியோடும் துரியோதனனை நோக்கிப் பேசுகிறார் கண்ணன். 'மாலை உலவப் பெற்ற பரந்த மார்பை உடையவனே! பாண்டவர்களுக்குரிய அரசு முழுவதையும் நீ கொடுக்கக் கருதவில்லை; போகட்டும். அதில் பாதியாயினும் கொடுப்பாய் எனக்கேட்கிறார். அதற்கும் துரியோதனன் மறுத்துவிடுகிறான். இன்னும் இறங்கி, அவர் ஐவருக்கும் ஐந்து ஊர்களையாவது நீ கொடு எனக் கேட்கிறார். அதனையும் துரியோதனன் மறுத்துவிடுகிறான்.

'கார்வழங்க உருமெனச் சினத்திநெடு
கண்ணிலான் மதலை கழறவும்
பார் வழங்க நினைவில்லை யேல்அவனி
பாதி யாயினும் வழங்குவாய்
தார் வழங்கு தடமார்ப! வென்ன அது
தானும் மன்னவன் மறுக்க ஐந்து
ஊர்வழங்கு கென உற்று இரந்தனன்
இவ்வுல கெலாம்உலவும் உந்தியான்,
— கிருட்டிணன் தூதுச்சருக்கம் பா. எ. 115

இவ்வுலகெலாம் உதவும் உந்தியானாகிய கண்ணன் இரந்தனன்-யாசித்தான்என உரைக்கின்றார் வில்லிபுத்தூரார். மிகஉயர்ந்த ஒருவன், அன்பைக் காக்க இரந்தனன் என்று உரைக்கின்றார். போர் நடைபெறுமானால் பாண்டவர்கள் வெற்றிபெறுவது உறுதி என்ற உண்மையைத் திண்ணமாகக் கண்ணன் அறிந்திருந்தும், தரமற்ற துரியோதனன்பால் யாசித்துக் கேட்பதின் மூலம், தூதுவராகிய கண்ணபிரானது பேரன்பும், விட்டுக் கொடுத்து ஒத்துப்போய் அறத்தை நிலைநாட்டும் அறிவும், ஆராய்ந்த சொல்வன்மையும் புலப்படக் காண்கின்றோம்.

இவ்வாறு, திருவள்ளுவர் கூறிய மூன்று பண்புகளுக்கும் முழுவடிவமாக, பெறுதற்கரிய தூதுவராகத் திகழ்கிறார் பாரத இலக்கியத்தில் கண்ணன். இத்தூதுவராகிய கண்ணனிடத்து உள்ளத்தைப்பறிகொடுத்ததனால் அன்றோ

''மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படர்ந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே!
நாராயணா வென்னா நாவென்ன நாவே!
— ஆய்ச்சியர் குரவை ; சிலப்பதிகாரம்,

எனத் தூதுசென்ற கண்ணனை இளங்கோவடிகள் போற்றிப் புகழ்கின்றார்.

நந்திக் கலம்பகம்

உலகில் உயிரினம் தோன்றியது. மக்கள் தோன்றினர் சமுதாயமாக வாழத் தொடங்கினர். காலம் சென்றது. மொழி எனும் கருவியும் வளர்ந்தது. எண்ணங்கள் உயர்ந்தன. சிந்தனைகள் வலுப்பெற்றன. கவிஞர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை அழகுமொழியில் வெளியிடத் தொடங்கினர். அவர்கள் இயற்கையின் அழகை அனுபவித்தனர்; அறத்தின் பயனை உணர்ந்தனர்; அறமும் அழகும் அவர்கள் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தின. அதன் பயனாக அவர்கள் உள்ளத்தே பல்வேறு அனுபவ உணர்வுகள் எழுந்தன. அவ்வனுபவ உணர்வு சொற்களோடு கலக்கும்பொழுது அவை கவிதைகளாகப் பிறந்தன இவ்வாறு ஆயிரம் ஆயிரம் கவிதைகளைத் தந்தனர் நம் தமிழ்க் கவிஞர்கள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் கவிதைகளைப் படைக்கும் பொழுது மனித வாழ்வின் உயர்வை ஆராய்ந்தனர்; அதே நேரத்தில் வாழ்வின் தாழ்வையும் ஆராய்ந்தனர்; இன்ப துன்பங்களால் உருவாகும் வாழ்வின்

இயற்கையை ஆராய்ந்தனர். தங்களைச் சூழ்ந்து வளரும் சமுதாயத்தின் கட்டுக் கோப்பையும் பண்பாட்டையும் ஆராய்ந்தனர்; சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்தை எண்ணினர்; சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு உதவியாகவும் காப்பாகவும் அமைய வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு தங்கள் கவிதைகளைப் படைக்கத் தொடங்கினர்; விருப்பு வெறுப் பின்றிக் கவிதைகளை யாத்தனர்; நல்லன செய்யும் தனி மனிதனைப் பாராட்டினர்; அவனது வீரத்தைப் புகழ்ந்தனர்; அவனது கொடைத்தன்மையை நிலைத்த சொற்களில் கவிதை பாடினர். இவ்வாறு தனிமனிதர்களைப் பாராட்டும்பொழுதே சமுதாயத்தை மறந்தார்களில்லை கவிஞர்கள். தனிமனிதனது வீரம் —கொடை—காதல்—அன்பு எல்லாமும்சமுதாயத்திற்கு உரமாகும் நிலையைக் கண்டு, நிலைக்க வேண்டியே, தனி மனி தனையும் சமுதாயத்தையும் ஒருசேர வாழ்த்தினார்கள்.ஆற்றல் வாய்ந்த தனிமனிதனின் தலைமையையும், அவன் வழியில் உருவாகும் சமுதாயத்தின் நிலைமையையும் கண்டு அந்த உறவை எண்ணிக் கவிதைகளை யாத்தனர். இவ்வாறு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த கவிதைகள் பல தோன்றின. வழிகாட்டப்பிறந்த இக்கவிதைகளின் தொகுதியே 'இலக்கியம்' என்ற பெயரினைப் பெற்றது, இங்ஙனம் எழுந்த இலக்கியங் களைப் பேரிலக்கியம் — சிற்றிலக்கியம் எனப்பகுத்தனர். அதில் சிற்றிலக்கியங்களைத் தொண்ணூற்றாறு என வகைப்படுத்தினர். தூது-உலா-பிள்ளைத்தமிழ்-சதகம்—மாலை -மடல்—சிந்து-கோவை-முதலியான சிற்றிலக்கிய வகைகளாகும் அவற்றுள், சுவைமலிந்த இலக்கியந்தான் பல்லவ மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடும் 'நந்திக்கலம்பகம்' என்ற சிற்றிலக்கியம்.

இக்கலம்பகம் கிட்டத்தட்ட ஆயிரத்துநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பர். இதன்காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற் றுண்டின் முற்பகுதியாகும். இக்கலம்பகம் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொண்டைமண்டலத்தை ஆண்ட மூன்றும் நந்திவர்ம பல்லவனைப்பற்றியது.இப்பல்லவமன்னன் சைவசமயத்தினன். சிவபெருமான்பால் எல்லையில்லாக்

காதல்பூண்டவன். இவன் கி. பி. 847 முதல் 872 வரை ஆட்சி செய்தான் என சரித்திரஆய்வாளர் கூறுவர். இவன் பெரும் படை கொண்டு பகைவரைத் தெள்ளாறு என்ற இடத்தே முதன்முதலில்போரிட்டு வெற்றிபெற்ருன். அவ்வெற்றியால், இவன் தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் என்றழைக்கப்பெற்றனன், இவன் கல்வியிலும், போர்வீரத்திலும் சிறந்து விளங்கினுன் இவன் தமிழ்க்காவலன் ஆவான்.

இவன் தன் காலத்தே வாழ்ந்த பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுரைப் பெரிதும் போற்றினுன். இவன் மல்லைவேந்தன், மயிலைக்காவலன், சந்திரகுலப் பிரகாசன், அவனிநாராயணன் தொண்டை வேந்தன் என்றெல்லாம் சிறப்பித்து அழைக்கப் பெற்றவன். இத்தகைய மன்னனது இறையன்பை, போர் வீரத்தை, கொடைத் தன்மையை, தமிழ்க்காதலை, பண்பைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது இந்நூல். இவ்விலக்கியத்தைப் பாடிய கவிஞர்யாரென்று தெரியவில்லை; ஆனுல் இக்கவிஞர்பெருமான் சிவபெருமானடி தொழும் அடியவரென்பதும், தம்மை ஆதரித்த நந்தி மன்னன்பால் பெரிதும் நன்றியுடையவர் என்பதும் காணக் கிடைக்கின்றன. அவர் பாடிய அகப்பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

நந்திக் கலம்பகம்காட்டும் அகப்பாடல்கள்முழுதும் இன்பச் சுவை மலிந்த பாடல்களாகும்; அவை இன்ப உணர்வை நமக்குப் பிழிந்து தருகின்றன; காதல் பண்பை அறிவிக்கின்றன; காதலைப் பெறுவதற்காக எவ்வகைத் துன்பத்தையும் தாங்கும் ஆற்றலைத் தலைவி எவ்விதம் மேற்கொள்ளுகிருள் என்பதைப்புலப்படுத்துகின்றன; காதலால் பண்பட்டு வளரும் மனநிலையைச் சித்திரிக்கின்றன; அகம்முழுதும் பெரும்பாலானவை கைக்கிளைப் பாடல்களே! கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம். நந்திமன்னனை ஒரு பெண் காதலித்தாள்; ஆனுல் அம்மன்னன் அவளைக் காதலிக்கவில்லை; அவளைத் திரும்பிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. இந்த நிலையில் பெண்தானே விரும்பிக் காதலித்து, அக்காதலால் வாடுகிருள். இத்தகைய ஒருதலைக் காதலைப் பெண்பாற் கைக்கிளை எனச் சொல்வர் இப்பாடல்கள்

மிருந்து காணப்படுவது இந்நூல். ஒருபெண் காதலால் வாடும் நிலையைக் காண்போம்.

நந்தி மன்னன் பட்டத்துயானை மேல் உலா வந்தான். அம்மன்னன் அழகில் தன்மனத்தை இழந்தாள் ஒருபெண். நாட்கள் சென்றன. காதல்முற்றியது; அவனை நினைந்து வாடினாள்; உணவு செல்லவில்லை; உடல் மெலிந்தாள்; படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தாள்; அடிக்கடி மயக்கமுற்றாள்; உடலெல்லாம் வேகின்றது என்று கூறி அலறினாள். தோழியர்கள் பார்த்தனர். நோயைப் போக்க ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மருந்தினைக் கூறினர். பச்சிலையை அரைத்து இட்டனர். பக்குவமாய் மருந்தினை உண்ண வைத்தனர்; ஒன்றிலும் பயனில்லை; மாறாக நோய்மிகுந்தது; இந்த நிலையில் மயக்கம் தெளிந்த பெண், தன் தோழியர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள் "நீங்களெல்லாம் இங்கு என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? எனக்கு என்ன நோய் என்பதையறியவில்லையா! நான், நந்தி மன்னனையே நினைந்து உருகுகின்றேன் என்பது கூடவா உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இந்தநோய்க்கு மருந்து, அவனிடம் என்னைக் கொண்டுசென்று, காதல்மயக்கத்தைத்தருகின்ற அவன் தன் தோள்களோடு சேர்த்துவிடுவதுதான். அவ்வாறு செய்யாமலிருக்கிறீர்களே! அல்லது அவன் புகழையாவது பாடுங்கள் கேட்கிறேன்! நான் எங்கே? அம்மன்னன் எங்கே? அவனோ மாமல்லபுரத்துத் தலைவன்; அத்தலைவன் உலாவரும் குதிரை அல்லது யானை முதலியவற்றின் அடிச்சுவடுகளில் ஒன்றையாவது, என்னைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய்க் காட்டக் கூடாதா! என் உடலெல்லாம் எரிகின்றதே! அவன் நாட்டில் ஓடும் காவிரி நீரையாவது கொண்டுவந்து என் உடல் குளிர என்மேல் ஊற்றி ! நீராட்டக்கூடாதா! இதுபோன்ற செயல்களைச் செய்யாது, வேறு பயனில்லாத ஆயிரம் செயல்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே!" —என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறாள் அப்பெண்.

மாட்டாதே இத்தனைநாள்
மால்நந்தி வான்வரைத்தோள்
பாட்டாதே மல்லையர்கோன்
பரி, யானைப் பருச்சுவடு
காட்டாதே கைதைப்
பொழில்உலவும் காவிரிநீர்
ஆட்டாதே வைத்தென்னை
ஆயிரமும் செய்தீரே !

"ஆயிரமும் செய்தீரே "—என்பது பாடலின் ஈற்றடியாகும். நோய்க்கு மருந்துண்டு! காதல் நோய்க்கு மருந்தேது? காதல் முற்றியதனால் நந்திமன்னனோடு தொடர்புடைய குதிரை, யானை, காவிரிநீர் போன்ற பொருள்களோடு ஒன்றிப் பேசுகின்றது காதல் உள்ளம். புனிதமானது என்ற கருத்தில் ஆறு—குளம்—முதலியவற்றின் நீரைத் தெளித்துக் கொள்வது பழக்கமல்லவா ! அம்முறையில் நந்திநாட்டுக் காவிரி நீரையாவது தன்மேல் ஊற்றச் சொல்லுகின்றது காதல் உள்ளம். காதல்கொண்ட அவனை அடையத்துடிக்கின்ற வேட்கையே இங்குச் சொல்வடிவில் 'ஆயிரமும் செய்தீரே' என்று பேசக் காண்கின்றோம். அத்தகைய சொல்லைப் பெய்து, அப்பெண்ணின் காதல் ஏக்கத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் கவிஞர்.

நந்திக் கலம்பகம் கலம்பகங்களுக்குள்ளே காலத்தால் முந்தியது; வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது. கலம்பகம் என்ற சொல் கலந்திருப்பது என்ற பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்ததாகும். பலவண்ணப்பூக்களை ஒன்றுசேர்த்து மாலையாகத் தொடுப்பது போன்று, பலவண்ணப்பாக்களை அந்தாதி முறை அமையப் பாடித்தந்த இலக்கியமே கலம்பகம் என்ற பெயரினைப் பெற்றது. நந்தி மன்னனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட இக்கலம்பகம் பலவகை உறுப்புகளைக் கொண்டது. அவை காலம், புயவகுப்பு, இரங்கல், ஊசல், கைக்கிளை, சம்பிரதம், மதங்கியார், தூது,

மறம், புறம், என்பனவாகும். இக்கலம்பகத்திற்கு முன் இத்தகையதொரு இலக்கியம் எழுந்ததாகத் தெரியவில்லை; ஆகவே இதனைப்பாடிய கவிஞர், தாமே புதியதொரு நெறியை வகுத்துக்கொண்டு பாடித்தந்துள்ளார் என்றே தெரிய வருகின்றது. இக்கலம்பகத்தில் கவிஞர் பல்வேறு வகைப் பாவினங்களைப் பாடியுள்ளார். அவை அந்தாதி முறையில் அமையுமாறு பாடியுள்ளார்; ஆனால் இடையில் அந்தாதி முறை அமையவில்லை; ஆய்ந்து பார்க்குமிடத்து. இடையில் செருகுகவிகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அவை நந்தி மன்னனைப் பற்றிய தனிப்பாக்களாகும். பொதுவாக, நந்திக் கலம்பகப்பாக்கள் பழச்சாறு போல் இனிக்கின்றன; இசை இன்பம் அளிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

''மங்கையர்கள் புனல்பொழிய மழைபொழியும் காலம்
மாரவேள் சிலைகுனிக்க மயில்குனிக்கும் காலம்

கொங்கைகளும் கொன்றைகளும் பொன்சொரியும் காலம்
கோகனக நகைமுல்லை நகைமுகைக்கும் காலம்

செங்கைமுகில் அனையகொடைச் செம்பொன்செய் ஏகத்
தியாகி எனும் நந்தியருள் சேராத காலம்

அங்குயிரும் இங்குடலும் ஆனமழைக் காலம்
அவரொருவர் நாமொருவர் ஆனகொடுங் காலம்!''

என்று பாடலில் இசையுணர்வும் தலைவியின் அவல உணர்வும் மாறி மாறி ஒலிக்கக் காணுகின்றோம்.

இவ்வாறு கற்பாருக்குக் கற்கண்டாய், வரவாற்று ஆய்வாளருக்குப் பெருந்துணையாய் நிற்கும் இந்நூலைப்பாடிய கவிஞர் யாரெனத் தெரியவில்லை. இந்நூல் பிறந்த வரலாறு கூறும் கதைகளெல்லாம் புனைகதைகளேயாகும். அறம் வைத்துப்பாடியது என்பனவெல்லாம் கற்பனையே ஆகும்! கவிஞர் பெருமான் நந்தி மன்னன்பால் பெருங்காதல் பூண்டு, நன்றிக்கடன் ஆற்றுமாப் போலே இந்நூலை அவன்மேல் இயற்றியமை மிக நன்குகத்தெரியக்கிடக்கின்றது. இக்கவிஞா

இலக்கியம் பயின்றவர் என்றாலும், முத்தொள்ளாயிரத்தின் பால் அதிக ஈடுபாடு உடையவர் என்றும் தெரிகின்றது. அவர் பாடிய நூலில் ஒவ்வொரு பாவிலும் முத்தொள்ளாயிரம் கொலுவீற்றிருக்கக் காணலாம். அதன் அடி ஒற்றியே தம் பாடலை யாத்தமை நன்கு அறியலாம்.

''இலக்கியத்திற்கு வேறு எத்தன்மை
இருப்பினும் போதாது; உணர்த்தும் ஆற்றல்
இருத்தல் இன்றியமையாதது; உணர்த்துதல்
இல்லையேல் அது இலக்கியம் ஆகாது.
புலவரின் மனத்தில் விளங்கிய அனுபவமே,
படிப்பவரின் மனத்திலும் விளங்குமாறு
செய்தல் வேண்டும்; ஒரு மனத்திலிருந்து
மற்றொரு மனத்திற்கு அந்த அனுபவம்
மாறி அமையவேண்டும்.'— என்று

இலக்கியக் கொள்கையை வகுத்துக் காட்டுகின்றார் ஆபர் கிராம்பி (ABER CROMBIE) என்ற பேரறிஞர். அவர்தம் கொள்கை ஒப்ப, நந்திக் கலம்பகக் கவிஞரும், தம் அனுபவக் கருத்தை, தாம் எண்ணி எண்ணி இறும்பூதெய்திய இன்பத்தை, படிப்பவர்களாகிய நம் உள்ளத்திலும் உணர்த்தும் ஆற்றலை நாம் அறியலாம். உண்மையிலேயே சமுதாய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையானது என்று தாம் கருதிய காதல் உணர்வை, வீர உணர்வை, கொடைவழங்கும் மன உணர்வை, அன்பு உணர்வை, மிக அருமையாக நம் உள்ளத்தே பதியவைக்கக்காணுகின்றோம், சுவை அனைத்தையும் ஒன்றாக்கி வைத்த பலாப்பழத்தினைப்போன்று, கவிதைகள் அனுபவ உணர்வுகளைத் தாங்கி நமக்கு இன்பம் பயப்பதை நாம் சுவைக்கலாம், இவ்வகை உணர்வு இலக்கியங்கள் தனி மனிதனைப்பற்றி எழுந்தாலும், அவை ஒரு சமுதாயத்தின் நல்லெண்ணங்களை வளர்த்துப் பண்படுத்தும் சமுதாய இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன. மேலும் அவை காலம் காலமாக மனித உள்ளங்களில் வாழ்கின்றன!

சித்தர் நெறி

நாம் இறைவழிபாடு செய்யத் திருக்கோயிலுக்குச் செல்லுகின்றோம். அங்கு இறைஉருவை மறைத்துத் திரையிடப்பட்டுள்ளது காலை வழிபாடு தொடங்க இருக்கின்றது. திருவிளக்கினை ஏற்றுகின்றார்கள். ஒலி எழுப்புகின்றார்கள். திருவிளக்கினை ஏந்திக் காட்டுகின்றார் அருச்சகர். அவ்வொளியில் இறைவன் திருவுருவைக் காணுகின்றோம். அவன் அருளில் திளைக்கின்றோம். இவ்வாறு நாள் தோறும் கோயிலில் நடைபெறும் அமைப்பு முறைகள் நமக்கு ஒரு பெரிய தத்துவத்தை உணர்த்துகின்றது. இவ்வுலக வாழ்வில் இறைவனைக் காணு வண்ணம் மாயை என்ற திரையிடப்பெற்றிருக்கின்றது. மும்மலங்கள் என்ற திரைகள் மறைந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஞான விளக்கு நமக்கு கிடைத்து விட்டால், மாயை, மும்மலங்கள் என்ற திரைகள் தாமாகவே அகன்று விடுகின்றன. பின்பதியாகிய இறைவனைக் காணலாம். இவ்வாறு பாசங்களாகிய திரைகள் அகலப் பெற்றுப்பதியாகிய இறைவனைக் கண்டு அவன் திருவருளை ஞானிகள் பெறுகின்றனர். யோக நெறியில் இறைவனைச் சித்தத்தால் சிந்தித்து உணர்ந்து கண்டு சித்தம் தெளிந்த

ஞானிகளைச் ''சித்தர்கள்'' என்றே தமிழ்ப் பெருமக்கள் அழைத்தனர். அனுபூதி ஞானம் பெற்ற இச்சித்தர்கள் தமிழகத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்; ஒருவனே தேவன் என்ற தெய்வ நெறிக் கொள்கையை உடையவர்கள்; இவ்வுலகிற்கு இறைவன் அடிப்படையானவன் என்பதை உணர்ந்தவர்கள்; இவர்கல்ளி சிலர் காயசித்தி பெற்றவர்கள்; சிலர் அட்டமாசித்தி பெற்றவர்கள்; இன்னும் சிலர் வைத்திய நூல்கள் தந்தவர்கள். இவர்களில் ஒருவரான சிவவாக்கியர் கூறும் தெய்வக் கருத்தைப் பார்ப்போம்.

இவ்வுலகில் மக்கள் பல தெய்வ வழிபாடு செய்கின்றார்கள். அரனே பெரிய தெய்வம் என்பார் ஒரு சிலர்; அரியே பெரிய தெய்வம் என்பார் வேறு சிலர். இவ்வாறு தாம் வழிபடும் தெய்வங்களின் பெயர்களைக் கூறிக் கொண்டு, கருத்து வேறுபாடு கொண்டு அடித்துக் கொள்ளுகின்றனர். இவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார்- "மாந்தர்களே! எங்கள் தெய்வம்- உங்கள் தெய்வம் என்று கூறும் பேதத்தை நிறுத்துங்கள். தங்கம் ஒன்றுதான். அத்தங்கத்திலிருந்து பல்வேறு அணிகள் செய்வது போல் இவ்வுலகில் இறைவன் ஒருவன்தான். அவனே பல வடிவங்களைத்தாங்கி நம்முள் கலந்து நிற்கின்றான். இதனை அறியாது அரி, அரன் என்றெல்லாம் கூறுகிறீர்களே! அவ்வாறில்லை. ஒருவனாக நம் உள்ளத்துக்குள்ளே சிறந்து, எங்கும் ஆகி விளங்குகிறான் இறைவன்" அவனை அறியுங்கள் :-

'தங்கம்ஒன்று ரூபம்வேறு தன்மையான வாறுபோல்
செங்கண்மா லும்ஈசனும் சிறந்திருந்த எம்முளே
விங்களங்கள் பேசுவார், விளங்குகின்ற மாந்தரே!
எங்குமாகி நின்றநாமம் நாமம்இந்த நாமமே?

—சிவவாக்கியர்; சித்தர் ஞானக்கோவை.

என்று கூறுகின்றார்.

மேலும், மெய்யொளியாய், எங்கும் நிறைந்த பேரொளி. யாய்த் திகழ்பவனை எங்குச் சென்று தேடுவது? அவரே கூறுகின்றார்.

இறைவனை வெளியே தேடி அலையவேண்டாம். வேறு எங்கும் வெளியில் அவனைக் காணமுடியாது. அப்பெருமானை உள்ளே தேடுங்கள். உள்ளத்திற்குள்ளேயே சிந்தியுங்கள். மற்ற பொருள்களின் மேல் பற்று வைக்காது அவன் மேல் பற்றுகி நில்லுங்கள். அவன் புகழ் கூறும் நூல்களை ஒரே சிந்தையோடு உணர்ந்து பாடுவதோடு ஐம்புலன்களின் செருக்கையும் அடக்கி ஆள்வீர்; இவ்வாறு செய்தால் உங்கள் ஆணவமலம் அழியப் பெறும். சோதி வடிவமாக உங்கள் உள்ளத்துள்ளே தோன்றுவான் இறைவன். தோன்றிய அவன் அங்கே கோயில் கொண்டும் இருப்பான் என்கிருர்.

உற்ற நூல்கள் உம்முளே
உணர்ந்து உணர்ந்தும் பாடுவீர்;
பற்றை அறுத்து நின்றுநீர்
பராப ரங்கள் எய்தலிர்;
செற்ற மாவை உள்ளரைச்
செருக்க றுத்தே இருத்திடில்
சுற்ற மாக உம்முளே
சோதி என்றும் வாழுமே!

என்று சித்தராகிய சிவவாக்கியர் பாடுகின்ருர்.

பத்தி

பத்திநெறி, சித்தர்கள் நெறிகளுள்ஒன்ருகும். இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற உயிரினங்கள் தங்கள் தங்கள் வசதிக்கேற்பத் தங்கள் தங்கள் வாழ்வு முறையை வகுத்துக் கொள்கின்றன. எறும்புமுதல் எல்லா உயிரினங்களும் அவ்வாறே அமைத்துக் கொள்ளப்பார்க்கின்ருேம். மனிதன் தன்னுடைய அறிவின் துணையால் வாழ்க்கையை வகுத்துக் கொள்கின்ருன். சமுதாயத்தையும் அமைத்துக் கொள்கின்ருன்; சமுதாயம் நிலைக்கச் சில சட்டதிட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன்வழி வாழத்தலைப்படுகின்ருன். இவ்வாறு அறிவின் துணையை நாடி வாழ்ந்தாலும், இயற்கையின் சூழ்நிலைகளால் பாதிக்கப்

படுகின்றான். மேலும் தன்னுள்ளிருந்து வெளிப்படும் ஆசை, அழுக்காறு போன்ற குணங்கள் விளைவிக்கின்ற துன்பங்களினால் துன்புறுகின்றான். அமைதியைஇழக்கின்றான். இவ்விதம் நிகழும் நிலைமைக்கு என்ன காரணம் என்று ஆராய்ந்தனர் நம்முன்னோர்கள். ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். மனிதனிடம் தோன்றும் அறிவை நம்புவதற்கில்லை; ஏனென்றால் அந்தஅறிவு எப்பொழுதுமேபயனை நோக்கமாகக் கொண்டு சிந்திக்கின்றது. தனக்கு வேண்டிய வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் கருவியாகவே அது மனிதனுக்குப் பயன்படுகின்றது. பிற உயிர்களைப் பற்றியோ, பிற மனிதர்களின் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றியோ சிந்திப்பதில்லை. பிறர் பசியால் வாடத் தானுண்டு வாழத் தலைப்படுகின்றது. தன்னல வாதியாகவே அது அவனை ஆக்குகின்றது. இவ்வாறு தன்னல அறிவை மாற்றிப் பொதுநல அறிவாக எவ்வாறு மாற்றுவது என்று எண்ணினார்கள். மனிதனிடம் பிறக்கும் குறை அறிவை நிறை அறிவாக, தூய அறிவாக மாற்ற முயன்றனர். அறிவு, தூய்மை பெறுவதற்கு அறிவுக் கறிவாக விளக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனோடு ஒன்றச் செய்யும் பத்தி உணர்வு கலக்க வேண்டுமென்று கருதினர். அறிவும் பத்தியும் கலக்கும் பொழுது, அறிவு தூய்மையை அடைகின்றது. தூய்மை பெற்ற அறிவு தன்னலத்தை விட்டுப் பொது நல அறிவாக மாறி விடு கின்றது. இந்த உண்மையைக் கண்ட ஞானிகள் பத்தியை வளர்க்கத் தலைப்பட்டனர். பத்தி செய்வது எவ்வாறு என்பதைச் சித்தராகிய பட்டினத்தார் கூறுகின்றார். இறைவன் திருவடியை நினைக்க வேண்டும்; உண்மை உள்ளத்தால் அந்தத் திருத்தாளைப் பத்தியுடன் சிந்திக்க வேண்டும்; அன்பு செய்யவேண்டும் ; காதலாக வேண்டும்; கண்ணீர் பெருக்க வேண்டும்; நினைந்து கசிந்து உளம் நெக்கு நெக்கு உருக வேண்டும்; அவன் நாமத்தை இடையறாது சொல்லித் துதிக்க வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யும் தியானத்தால் ஆனந்தம் பெருகுகின்றது என்று உரைக்கின்றார்,

நீருர்த்த மேனி உரோமம்
சிலிர்த்துஉளம் நெக்குநெக்குச்
சோருய்க் கசிந்து கசிந்தே
உருகி நின்சீரடிக்கே
மாருத் தியானமுற்று ஆனந்த
மேற்கொண்டு மார்பில்கண்ணீர்
ஆருய்ப் பெருகக் கிடப்பதென்ருே?
கயிலா பத்தானே!

— பட்டினத்தார்; சித்தர்ஞானக்கோவை

என்று கயிலாயத்தானை பக்தி செய்ய வேண்டுமெனக் கூறுகின்ருர்.

இவ்வாறு பத்தி செய்யும்பொழுது சிலவகைச்சோதனைகள் நம்மை எதிர் நோக்கி வரும். கடலிலே அகப்பட்ட துரும்பு போலத் துன்பத்தால் அலைக்கும்: ஆலையில் கொடுக்கப்பட்ட கரும்பு போலப் பிழியும்; வலையில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் மானைப் போன்று நம்மை மயங்க வைக்கும்; அலைத்தும் பிழிந்தும், மயக்கிக் கொடுமைப் படுத்திஞலும், நாம் மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனை மட்டும் மறக்கக் கூடாது. அவன் நினைவாகவே இருந்து பத்தி செய்ய வேண்டும். துன்பப் படுத்தும் அவனை எண்ணி மெழுகுபோல் உருகி அன்புசெய்ய வேண்டும். அப்பொழுது அவன் வெளிப்படுவான் காணலாம் என்று சொல்லுகின்ருர் சித்தராகிய கணபதிதாசர்:-

அலைதனில் துரும்பு போலும்
ஆலைவாய்க் கரும்பு போலும்
வலைதனில் மானைப் போலும்
மயங்கிநைந் தலைந்தாய் நீதான்
உலைதனில் மெழுகைப் போலும்
உருகிமெய்ப் பொருளை உன்னி
நிலைதனில் நின்று நாகை
லிங்கரைக் காண்பாய் நெஞ்சே!

என்று நெஞ்சிற்கு வழிகாட்டுகின்ருர் சித்தர்.

—கணபதி தாசர்; சித்தர் பாடல்கள்

"கடவுளைப் பகுத்தறிவைக் கொண்டு காண முடியாது! பக்தியினுல் தான் காணமுடியும். கண்ட பின்னும் கூட பக்தியைக் கொண்டுதான் காட்சியை நிறுத்திக் கொள்ள முடியும். நாம் அடையக் கூடும் மேன்மையை இறைவ னிடத்துக் கொண்ட உண்மைப் பக்தியைக் கொண்டே அடைய முடியும்" (அரிசன் 13—6—1936)

என்று காந்தியடிகள் கூறுவதை ஒப்பு நோக்கலாம்,

அன்பு

"ஆண்டவன் நமக்குள் மறைந்து நிற்கின்ருன். நம்முடைய ஊனுக்குள், உயிருக்குள் அந்தரங்கமாக விளங்கு கின்ருன். நமக்குள் இருக்கும் ஆண்டவனைக் காண்பதற்குப் பலதுறைகள் உண்டு. அவற்றில் அஹிம்சை ஒரு துறை.

ஆண்டவனை எல்லா உயிருள்ளும் கண்டு, எல்லா உயிரும் பகவான் உருவமே என்பதை உணரவேண்டும். அதுவே அஹிம்சையாகும். அந்த உணர்வை, உயிர் உணர்ச்சிகளில் நாம் 'அன்பு' என்கின்ருேம். உயிர்களை ஒன்ருகப் பிணைத்துக் கட்டும் சக்தி அன்பாகும். அதுவே உயிர்களைக் கடவுளுடன், பிணைக்கின்றது"(1-6-42) -என்று கூறுகின்ருர் காந்தி அடிகள்

உண்மையில் மனித வாழ்க்கையில் தோன்றுகின்ற உணர்ச்சிகளுக் கெல்லாம் தலைசிறந்து நிற்கும் உணர்ச்சி அன்பு உணர்ச்சியாகும். விலங்கினம் முதல் மனித இனம் வரை எல்லா இனங்களும் அன்பு உணர்வோடு வாழக் காண்கின்ருேம்.

அன்பானது உள்ளத்தைப் பண்படுத்துகின்றது; ஒற்று மையை வளர்க்கின்றது; வாழ்வை உயர்த்துகின்றது; இதனுல் தான் திருவள்ளுவர் "அன்பின் வழியது உயிர் நிலை" எனக் கூறினுர் போலும்! இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்த அன்பு பாசக் கலப்புள்ளது. வாழ்வு நிலையில் நின்றுதான் அதனுல் செயல் ஆற்ற முடியும். அருள் நிலைக்குச் செல்ல முடியாது அருள் நிலைக்குச் செல்வதற்கு அவ்வன்பை இறைவன்பால் செலுத்த

வேண்டும். இறைவனைப் பற்றிப் படர்ந்து வளரும் அன்பு முதிர்கின்றது; முழுமையை அடைகின்றது. பாசம் அகன்ற தூய அன்பாக மாறுகின்றது. அத்தகைய அன்பில் இறைவன் அருள் அமைகின்றது என்று கூறுகின்றார் திருமூலர். 'அன்பே சிவம்' என்பது அவர் திருவாக்கு! மேலும், அந்த அன்பு உருகிக் குழையும்பொழுது, தெய்வ தெரிசனம் கிட்டுகின்றது என்றும் கூறுகின்றார். ''அன்பொடு உருகி அகங்குழை வார்க்-கன்றி, என்பொன் மணியினை எய்த வொண்ணாதே!'' எனவும் பகர்வர். இந்தக் கருத்தினையே,

தாயினும் அன்பன் அன்றோ — பசுவே!
சக்திக் குள்ளானவன் தான்?
நேயம் உடையவர் பால் — பசுவே
நீங்காது இருப்பானே!

என்று வலியுறுத்துகின்றார் சித்தராகிய இடைக் காடர்.

இத்தகைய தூய அன்பு மேலும் பெருக வேண்டும். அக்காலை நீரிற் குமிழியாகிய வாழ்க்கை இன்பம் விலகுகின்றது. புலன்களின் ஒடுக்கம் வளர்கின்றது. கருணை பிறக்கின்றது. காணுகின்ற உயிர்கள் எல்லாம் இறை மயமாகத் தோன்று-கின்றது. அனுபூதி நிலையை அடைகின்றது. அப்பொழுது சிவானந்தத் தேன் பொழிகின்றது. இத்தகைய நிலையை நான் அடைவது எக்காலம் என்று கேள்வி கேட்பதின் மூலம் அந்த வழி முறையையும், அதன்பயனையும் தெள்ளத்தெளியப் பாடுகின்றார் சித்தர்.

கண்ணால் அருவி கசிந்துமுத்துப் போலுதிர
என்னைப் பரம்பொருளை எண்ணுவது எக்காலம்?
ஆகம் மிகவுருக, அன்புருக, என்புருகப்
போக அனுபூதி பொருந்துவதும் எக்காலம்?
நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்ற வாழ்வைவிட்டுன்
பேரின்பக் கருணைவெள்ளம் பெருக்கெடுப்ப தெக்காலம்?
அன்பை உருக்கி அறிவை அதன் மேற்புகட்டித்
துன்பவலைப் பாசத் தொடக்கறுப்ப தெக்காலம்?

கருவின் வழியறிந்து கருத்தைச் செலுத்தாமல்
அருவி விழிசொரிய அன்புவைப்ப தெக்காலம்?
தெளியத் தெளியத் தெளிந்தசிவா னந்தத்தேன்
பொழியப் பொழிய மனம் பூண்டிருப்ப தெக்காலம்?

—பத்திரகிரியார்; மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்

என்று சித்தராகிய பத்திரகிரியார் பாடுகின்ருர். இத்தகைய அன்பு நெறியே சித்தர் நெறிகளுள் ஒன்ருகும்.

அறஉணர்வும் பற்றற்ற தன்மையும்

சித்தர்கள் நம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அற நெறிகள் பலவற்றைத் தந்துள்ளார்கள். 'தருமம் தலைகாக்கும்'— என்பது நம் நாட்டுப் பழமொழியாகும். மனிதனுக வாழ்பவன் தம் வாழ்நாளில் அறம் செய்ய வேண்டும். அறமானது வாழ்கின்ற உயிர்களுக்குச் சிறப்பை அளிக்கும்: புகழைக் கொடுக்கும்; நன்மையையும் இன்பத்தையும் நாளும் நல்கும்; துன்பம் தொடருங்காலத்து கவசம் போன்று பாதுகாக்கும்: இறையருளைக் கூட்டுவிக்கும்; இத்தகைய சிறப்புத் தரும் அறத்தை ஏற்று அதன்படி ஒழுக வேண்டும். அவ்வாறு ஒழுகும் பொழுது அது நடைபெற விடாமல் வாழ்க்கையில் சில குறுக்கீடுகள் வந்து தடைப்படுத்தும். முதலாவது அலையும் மனம் ஒருவகைத்தடை; அடுத்து பேராசை ஒருவிதத் தடை; காமம் எழுந்து அது வேறு வகைத் தடையாக முன் நிற்கும், இத்தகைய தடைகளைக் கடந்து விட்டால் அறத்தின் சிறப்பை நாம் அனுபவிக்கலாம். இத்தடைகளைக் கடப்பதற்கு, இறையருளை இடையருது சிந்திக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்ருர் சித்தர். இறையருளால் இவற்றை எல்லாம் கடப்பது எக்காலம் என்ற வினு மூலம் அறிவுறுக்கின்ருர்.

காமக் கடல்கடந்து கரையேறிப் போவதற்கே
ஓமக் கனல்வளர்த்தி யுள்ளிருப்ப தெக்காலம்?
பாசத்தை நீக்கிப் பசுவைப் பதியில்விட்டு
நேசத்தின் உள்ளே நினைந்திருப்ப தெக்காலம்?
ஊனாகி ஊனில் உயிராகி எவ்வுலகுந்
தானாகி நின்ற தனைஅறிவ தெக்காலம்?
கடலில் ஒளித்திருந்த கனலெழுந்து வந்தாற்போல்
உடலில் ஒளித்தசிவம் ஒளிசெய்வ தெக்காலம்?
காட்டும் அருள்ஞானக் கடலில்அன்புக் கப்பல்விட்டு
மூட்டுகரு ணைக்கடலில் மூழ்குவது எக்காலம்?

—பத்திரகிரியார்: மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்

என்று வினா மூலமாகக் கூறுகின்றார் சித்தராகிய பத்திர கிரியார். அடுத்து சித்தர் மத, சாதி வேற்றுமைகளை வெறுக்கின்றார். உலகில் சமயப் பிரசாரத்தில் தலைமைப் பீடத்திலிருக்கும் ஒரு சாரார் தெய்வங்களின் பெயர்களைச் சொல்லித் தங்கள் சமயத்தை வளர்க்கின்றனர். மற்றொரு சாரார் அவர்கள் தெய்வப் பெயரைச் சொல்லி ஆதரவு தேடு கின்றனர். இரு சாரார்களும் அடித்துக் கொள்ளக் காணுகின்றோம். இவர்களிடையே சமய பேதம் தலைதூக்கத் தெய்வ சிந்தனை போய் விடுகின்றது. இன்னும் மக்கள் சாதிகளின் பெயராலும் நிகழ்கின்ற கொடுமைகளைப் பார்க்கின்றோம். இந்த நிலைகளை நன்குணர்ந்து இதனை விட்டொழியுங்கள் எனக் கூறுகின்றார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்

சமயபேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்
சகத்தோர்க்கே அல்லாது சாதுக் களுக்கோ?

சிமயத்தில் ஏறினபேர் சித்தம் மாறுமோ
சித்தர்சித் தாந்தம் தேர்ந்தாடு பாம்பே!

என்று கூறுகின்றார்.

—பாம்பாட்டிச் சித்தர்; சித்தர்ஞானக் கோவை

மேலும் நிலையாமையை மிக நன்றாக அறிவுறுத்துகின்றார்கள் சித்தர்கள். நாம் வாழ்க்கையில் காணுகின்ற பொருள்கள் அழியக் கூடியன. கால ஓட்டத்தில் அவை நிலைப்பதில்லை. பெருஞ்செல்வம் சேர்ப்பார் ஒருவர், கால நிலை மாறும் பொழுது செல்வம் அவரை விட்டுப் போய்விடுகின்றது. முன் பிருந்த நிலை மாறி ஏழ்மையை அடைந்து விடுகின்றார். இவ்வாறு சமுதாயத்தில் எல்லாத்துறைகளிலும் கீழ் மேலா வதும், மேல் கீழாவதும் காண்கின்றோம். கண் முன்னால் நிலையானது என எண்ணுவது நிலையற்ற தொன்றாகி விடுகின்றது. அத்தனையும் வெளிமயக்காகும். நிலையற்ற பொருள்களின் மேல் பற்று வைப்பதைக் காட்டிலும் நிலை யான கச்சியம்பதியில் வாழும் இறைவனாகிய பரம்பொருளின் பால் பற்று வையுங்கள் என்று அறிவுரை கூறுகின்றார் சித்தராகிய பட்டினத்தார்.

நல்லார் இணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுளதோ? அகமும் பொருளும்
இல்லாளும் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழில்உடம்பும்
எல்லாம் வெளிமயக் கேஇறைவா! கச்சி ஏகம்பனே?

— பட்டினத்தார்; சித்தர்ஞானக்கோவை

என்பார்.

அடுத்து, சித்தராகிய திருமூலர், வாழ்க்கையில் நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார்.

மக்களே! இவ்வுலகில் சாதி வேற்றுமைகளை விட்டொழி யுங்கள். இன்னார் இனியர் என்று பாராது உங்களைத் தேடி வருபவர் யாராயிருப்பினும் சோறிடுங்கள். அவர்கள் பசிப் பிணி தீர்த்து விடுங்கள். நீங்கள் உண்ணும்பொழுது மெது வாக உண்ணுங்கள். பழமையான உணவை உண்ணுவதைத் தவிர்த்து விடுங்கள்; கரைந்து வரும் காக்கைக்குச் சோறி டுங்கள் என்று உணவளிக்கும் சிறப்பைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.

ஆர்க்கும் இடுமின்; அவர் இவர் என்னன்மின்;
பார்த்திருந் துண்மின்; பழம்பொருள் போற்றன்மின்;
வேட்கை யுடையீர் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்;
காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே!''

—திருமூலர், திருமந்திரம்

என்று அறவுரை பகர்கின்ருர்.

இத்தகைய அறநெறிகள் ஒளி வீசும் வைரப் பேழைகளாகும்.

அடைக்கலம்

சித்தர்கள் அடைக்கல நெறியைப் பெரிதும் வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்ருர்கள். அதற்குரிய வழியையும் நமக்கு வகுத்துக் காட்டுகின்ருர்கள். பொதுவாக நாம் வாழ்க்கையில் காணலாம். வலிமைவாய்ந்த ஒருவரிடம், வலிமையற்ற ஒருவர் போய் எல்லாம் நீங்கள்தான் உதவி செய்யவேண்டும் என்று சொன்னல் அப்புகழ்ச்சிக்கு அவரும் ஆட்பட்டு உதவி செய்யக் காணுகின்ருேம் இது மனித நிலையில் நிகழ்வது, இதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயும், வலிமை வாய்ந்தவனுமாக இருக்கும் இறைவனிடம் செல்லுங்கள் என்று கூறுகிருர் சித்தர். உண்மையிலே எல்லாம் வல்ல இறைவன் வலிமையைப் பற்றி நம்மாழ்வார் சொல்லுகின்ருர். இறைவன் பேரருளாளன். அவன் காற்ருகி, நெருப்பாகி, நீராகி, நிலமாகி, வானுகிக் காட்சி தருகின்ருன். இவ்வாறு வலிமை வாய்ந்த ஐம்பூதமாய் நின்று இந்த உலகை ஆள்கின்ருன். அதுமட்டுமா? அந்த ஐம்பூதப் பொருள்களின் உள்ளேயும் ஈசன் மறைந்து நின்று இவ்வுலகை, உலக உயிர்களை இயக்குகின்ருன். இவைகளை இயக்காமலும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு அமைதியாகவும் இருக்கின்ருன். இத்தகைய, அளவிடற்கரிய ஆற்றல் வாய்ந்த, வலிமை வாய்ந்த ஈசனைத் தான் வேதங்கள் பேசுகின்றன என்று திருமாலின் ஆற்றலை அழகாகப் பாடுகின்ருர் நம்மாழ்வார்.

திடவிசும்பு, எரி, வளி, நீர், நிலம் அவை மிசைப்
படர்பொருள் முழுவதும் ஆய், அவை தொறும்
உடல் மிசை உயிர்எனக் கரந்து எங்கும் பரந்துளன்
சுடர் மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே!

என்பது பாசுரம். இவ்வாறு ஆற்றல்வாய்ந்த ஈசனிடம் அன்பு வைக்கவேண்டும். அவன் திருத்தாள்களே சரணம் என்று அவனிடம் சரணடைய வேண்டும். உள்ளத்தில் எவ்விதமான ஐயப்பாடுமின்றி நீயே கதி என்று நாம் அவனைச் சரணடைவதை சரணுகதி தத்துவம் என வைணவர்கள் சொல்வார்கள். அத்தகைய சரணுகதியை இறைவன் ஏற்று நம்மைக் காத்தருள் புரிகின்ருன். இத்தகைய சரணுகதியை நம்மாழ்வார்.

"ஒடுங்க அவன்கண்

ஒடுங்கலும் எல்லாம் விடும்"

என்று தத்துவமாப் பாடுகின்ருர் நம்மாழ்வார். இந்த சரணுகதியாகிய அடைக்கல நெறியே சைவ நாயன்மார்களுடைய நெறியுமாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவனை நோக்கி மாணிக்கவாசகர் பாடுகின்ருர்:-

முழுமுதற் பெருமானே! உன்னுடைய அருள் பெற்றஅடியார்கள் உன்திருவடியை அடைந்து அழியாத பேரின்பத்தைப் பெற்ருர்கள். ஆனுல் நானே உன்னை வழிபடுகின்ற நெறியினை அறியமாட்டாதவனுக இருக்கின்றேன். நெறியறியாவிட்டாலும், உன்னையே எண்ணி எண்ணி உருகும் முறையினையும் அறியேன். ஆகவே உன்னை நான் எவ்வாறு அடைவது? ஒன்றும் அறியாத என்னை உன் அடைக்கலப் பொருளாக ஏற்றுக் காத்தருள் புரிவாயாக என வேண்டுகின்ருர்.

பிறிவறி யாஅன்பர் நின்னருட்
பெய்கழல் தாளிணைக்கீழ்
மறிவறி யாச் செல்வம் வந்தபெற்
ருர்உன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறி யேன்நின்னை யேஅறி
யேன்நின்னை யேஅறியும்
அறிவறி யேன் உடையாய் அடி
யேன் உன் அடைக்கலமே!

—மாணிக்கவாசகர்; திருவாசகம்

என ''அடைக்கலப்பத்து''—என்ற தலைப்பில் பாடி வேண்டுகின்ருர்.

இந்த நெறியை இன்னும் அழகாகக் காட்டுகின்ருர் பட்டினத்தார்.

அம்பலத்தரசே! அடைக்கலம் என்று உன்பால் வந்த எளியர்க்காக மிக எளிமையாக இறங்கி வந்து ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ருய். அவர்கள் குறைகளை நீக்கி இறைவியோடு காட்சி தந்து அருள் புரிகின்ருய்! உன் கருணைக்கு அடைக்கலம் என்று வாயாரப் பாடுகின்ருர்.

இமையா நாட்டத் திறையே அடைக்கலம்!
அடியார்க்கு எளியாய் அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!
கருணைகொண் டலையெறி கடலே! அடைக்கலம்!
தேவரும் முனிவரும் சென்று நின் றேத்தப்
பாசிழைக் கொடியோடு பரிந்தருள் புரியும்
எம் பெரு மானின் இணையடிக் கபயம்!
அம்பலத்து அரசே! அடைக்கலம் உனக்கே!

—பட்டினத்தார்; சித்தர் ஞானக்கோவை

என்று பாடி, அழியாத நிலை பெற்ற அவன் திருவடியில் அடைக்கலமாகச் செல்லும் நெறியினைச் சித்திரிக்கின்ருர் சித்தர்.

சித்தர்கள் ஞானம் பெற்றவர்கள் ; அவர்கள் வாசி என்ற மூச்சினை அடக்குபவர்கள் ; உணவைக் குறைத்து உடல் இயக்கத்தைக் குறைத்தவர்கள்; யோக சித்தியால் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, குண்டலிசக்தியை எழுப்பும் ஆற்றல்வாய்ந்தவர்கள்; ஐம்புலன்களையும் தன் வசத்தில் வைத்திருப்பவர்கள். அவர்கள் ஞான நெறியினைப் பற்றி அருமையாகக் கூறுகின்றார்கள்.

மனம் பொல்லாதது; அது குரங்கினைப் போன்றது, ஆசைவாய்ப்பட்டுக் கண்ட இன்பங்களை நாடித் தாவும்; தீயவை எனத் தெரிந்தாலும் அதன் சுவையில் மயங்கி அதனை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ளும். இவ்வாறு செல்லும் மனத்தை அதன் வழி செல்லாது அடக்க வேண்டும். ஐம்புலன்களையும் தன் வசப்படுத்த முயலவேண்டும். இதற்கெல்லாம் பற்றுக் கோடாக இறைவனை எண்ணி அவன்பால் அன்பு செய்ய வேண்டும்; அந்த அன்பு பக்தியில் கண்ணீர் பெருக்க வேண்டும். அதற்கு மேலாக அறவழி நின்று அவனையே அடைக்கலமாகப் புகவேண்டும். இவ்வாறு மனதை ஒருமுகப் படுத்தினல் ஞானம் பிறக்கின்றது. எல்லாம் இறைமயம் எனத் தெளிந்த நிலையில் இறையருள் பிறக்கின்றது. அந்த நிலையில் அவன் ஞானி ஆகின்றான்.

''புலன்களை எல்லாம் அடக்கி என்னையே கருத்தில் கொண்டு மனத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டும். புலன்கள் எவனுடைய வசத்தில் உள்ளனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைபெற்றதாகும்" என்பார் கீதையில் கண்ணபிரான்,

உலகத்தில் ஒருவன் அறிவு பெற்றவனாக இருக்கலாம்; அல்லது சுத்த வீரனாக இருக்கலாம்; ஆனால் இவர்கள் மனத்தோடு போராடும்பொழுது தோற்று விடுகின்றார்கள். மன உணர்ச்சிகள் அவர்களை நுட்பமாக ஏமாற்றி விடுகின்றன. காரணம் மனத்தை வசப் படுத்தும் பயிற்சியில்லை. அதற்கு மேலாக அதனை இறைவன்பால் திருப்பும் வலிமை இல்லை,

ஆகவே தோல்வி அடைகின்றனர். தெய்வத்தினிடத்துத் திருப்பிய ஞானியோ வெற்றி பெற்று நிலையானவராக ஆகி விடுகின்றார். இந்த கருத்தை:-

வாறான உலகத்தில் சுத்த வீரன்
 மனத்தோடே போராடி அறிவில் மாள்வான்
கூறான ஞானி யென்றால் லிங்கம்புக்குக்
 குறியான அம்பலத்தில் சேர்வா னப்பா!

— சட்டை முனி; சித்தர் ஞானக்கோவை

அடுத்து, இராமலிங்க அடிகள் இறைவனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

சிவகாம வல்லி மணவாளா! நான் என்ன பாவம் செய்தேன். என் மனக்குரங்கு போடும் ஆட்டத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை, பிறகு ஒருவாறு உன் அருளால் அடக்கி விட்டேன். இவ்வுலக இன்பம், பற்று எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டேன்; என் உயிர் உடல், பொருள் எல்லா வற்றையும் உனக்குக் காணிக்கையாக ஆக்கிவிட்டேன். இனி என்பால் ஒன்றும் இல்லை; உன்னைக்காணவேண்டும் என்று ஆசைமயமாகி நிற்கின்றேன். உன் குறிப்பை நான் அறியேன். சரியான தருணம் வந்துவிட்டது. உன் ஞானமுதை வழங்குவாயாக என்று வேண்டுகின்றார்.

பாவிமனக் குரங்காட்டம் பார்க்கமுடி யாதே
 பதிவெறுத்தேன் நிதிவெறுத்தேன் பற்றனைத்தும்
 தவிர்த்தேன்
ஆவியுடல் பொருளையுன்பாற் கொடுத்தேன்உன் அருட்பேர்
 ஆசைமய மாகிஉனை அடுத்துமுயல் கின்றேன்
கூவியெனை ஆட்கொள்நீ நினையாயோ நினது
 குறிப்பறியேன் பற்பலகால் கூவியிளைக் கின்றேன்
தேவிசிவ காமவல்லி மகிழுமண வாளா
 தெருள்நிறைவான் அமுதளிக்குந்தருணமிதுதானே!

—இராமலிங்க அடிகள்; திருஅருட்பா

என்று வேண்டுகின்றார்.

இப்பாடலில் படிப்படியாக மனத்தை இறைவன்பால் திருப்பும் முறையை மிக நன்றாக அறிவுறுத்துகின்றார் சித்தர். மன ஆட்டத்தை ஒடுக்கி ஆணவத்தைக் களைந்து இன்பங்களை வென்று பற்றுக்களை விட்டு, அதன் பின் இறைவாழ்வு ஒளியைக் காணுகின்றார் சித்தர்

இத்தகைய ஞான நிலையைப்பெற்றுவிட்டால் இவ்வுலகில் நாம் எத்தகைய செயலைச் செய்ய நினைத்தாலும் எத்தகைய எண்ணங்களை செயலாக்க முனைந்தாலும் அவை எல்லாம் இறைச் செயலே அல்லால் நம் செயல் அல்ல என்பதை உணரலாம் என்று கூறுகின்றார் சித்தர். இந்த ஞான தத்துவத்தை,

ஏதேது செய்தாலும்
ஏதேது சொன்னாலும்
ஏதேது சிந்தித்
திருந்தாலும் — மாதேவா!
நின்செயலே என்று
நினதருளாலே உணரில்
என்செயலே காண்கிலேனே!

—சிவபோக சாரம்: சித்தர் ஞானக்கோவை

என்று கூறுகின்றார் சித்தர்

இத்தகைய ஞானத்தைப்பெற்றவர்கள் அனுபூதிமான்கள். பாசத்தை வென்று பதியை உணர்ந்த ஞானிகள். சிறந்த ஞானிகளாகிய சித்தர் நெறிகள் வாழ்க!

தமிழகத்தின் திருக்கோயில்கள்—
பண்பாட்டுச் சின்னங்கள்

உலகில், ஒரு சமுதாயமாகப் பிறந்த மக்கள், தாங்கள் அமைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கையை மிகச் சிறந்த முறையில், அறவழியில் நடத்திக் காட்டும் முறையைப் 'பண்பாடு'- என அறிஞர்கள் கூறுவர். விலங்கு நிலையிலிருந்து பிரிந்த மனித இனம் படிப்படியாக வளர்ந்தது: வாழ்க்கையில் பல்வேறு இன்ப துன்பங்களைஏற்று அனுபவித்தது: அவ்வனுப முதிர்ச்சி அவர்கள் அறிவையும், உள்ளத்தையும் ஒழுங்கு படுத்தியது: அற வாழ்வை அமைத்துக் கொடுத்தது, இவ்வாறு வாழ்க்கையில், அனுபவம் ஆக்கித் தந்த வாழ்வின்இயல்புகளே பண்பாடுகளாக மலர்ந்தன. உலகில், இப்பண்பாடுகளைச் சமுதாயங்கள் தங்கள் தங்கள் மூதாதையரிடமிருந்து பெற்று வளர்ந்தன. அவற்றுள் மிகச் சிறந்த, போற்றத் தக்க பண்பாட்டினைப் பெற்ற இனம், ஐயாயிரம் ஆண்டு வரலாறு பெற்ற தமிழ்ப் பெரும் இனமாகும். தமிழர்கள் பழங்குடி இனத்தவர்கள்; அவர்களுடைய பண்பாடு தனித் தன்மைகளை உடையன; அவர்கள் உலக ஒருமைப் பாட்டை உணர்ந்த வர்கள்: அன்பின் அரிய ஆற்றலை அறிந்தவர்கள்: உலக முழுவதையும் ஒரு குடும்பமாகப் பிணைக்கும் மன நலம் பெற்றவர்கள்: ''யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'' —என்ற பொருள் மொழியை உரைத்தவர்கள்; அதனால் நன்மை பயக்கும் நல்வழியில் 'பிறர்க்கென வாழும்' பண்பை

உருவாக்கித் தந்தவர்கள்; இவ்வுலகை இறைமயமாகக் கண்டவர்கள்: தெய்வம் ஒன்று என உரைத்தவர்கள்; மறை நூல்களாகத் தேவாரத்தையும், நாலாயிரத்தையும் போற்றிப் பரவி வந்தவர்கள்; மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என உணர்ந்து சமுதாயம் வாழப்பணிபுரிந்தவர்கள்; கதிரவன் கதிரைப் போன்று எல்லோரையும் சமமாகப் பேணி உதவும் நெறியில் ஒப்புரவாளர்களாக வாழ வழி காட்டியவர்கள். இவ்வாறு தங்கள் வாழ்க்கையில் உருவான இப்பண்புச் செல்வங்கள் காலம் காலமாக நிலைப்பதற்கு வழியைச் சிந்தித்தனர்: வாழ்க்கையில் சிதறிப் போகாவண்ணம் காக்க முற்பட்டனர். ஆகவே அழியாது, நிலைபேறு கொண்ட இறைவனுக்குக் கோயில் எடுத்து, அத்திருக் கோயில் வழிமுறையோடு நற்பண்புகளைப் பிணைத்துக் காத்த வரலாற்றைப் பார்ப்போமாக!

கோயில் அமைப்பும் வழிபாடும்.

தமிழ்ப் பெருமக்கள் இறைவன் ஒருவன் என்று உணர்ந்தனர்; ஆனால் அவ்விறைவனுக்குப் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு திருநாமங்களைச் சூட்டி வழிபடும் முறைகளையும் வகுத்தனர். தமிழ் நிலத்தை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம் நெய்தல், பாலை என ஐந்திணைகளாக வகுத்தனர். மலையும் மலைசார்ந்த இடமாகிய குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகன் என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடமாகிய முல்லைக்குத் தெய்வம் திருமால் என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமாகிய மருதத்திற்குத் தெய்வம் இந்திரன் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமாகிய நெய்தலுக்குத் தெய்வம் வருணன் என்றும், திணைகள் திரிந்து மணற் பரப்பான பாலைக்குத் தெய்வம் கொற்றவை என்றும் கொண்டனர். இவ்வாறு திணைகளைப் பிரித்துத் தெய்வ வழிபாடு செய்த தமிழ்ச் சமுதாயம் ஆதியில் இயற்கையின் சூழ்நிலையில் தெய்வ உருவங்களை அமைத்து வழிபடத் தொடங்கியது. மரத்தின் அடியிலும், எழில் சூழ்ந்த ஆற்றங்கரைகளிலும், மலர்ச் சோலைகளிலும், மலைக்குகைகளிலும், கடற்கரை

களிலும், எரி, பொய்கை, மலையருவி விழும் இடங்களிலும், மற்றும் ஊற்றுநீர் நிலைகள் சூழ்ந்த இடங்களிலும் தெய்வப் படிமங்களை அமைத்துப் போற்றினர். மலையைக் குடைந்து குகைக் கோயில்களைக் கண்டனர். காலம் வளர்ந்தது; பின்னர் அத்தெய்வத் திருவுருவங்களுக்குச் சிறு கோயில்கள் எடுக்க முயன்றனர். இயற்கையில் கிடைத்த முல்லை, பிரம்பு போன்ற கொடிவகைகளைக் கொண்டு கூடம் அமைத்தனர்; அதன்பின் மரக் கைகளைப்பரப்பி, புல் கீற்று முதலியவைகளை அடுக்கிக் கூடம் கண்டனர்; அதன் பின் செங்கற்களோடு சுதைவேலைப் பாடமைந்த சிறு கோயிலை அமைத்தனர். பின்னர்க் காலப் போக்கில் கோபுரங்களோடு கூடிய மதில் சுவர்களைக் கொண்ட கற்கோயில்களை மிகப் பெரிய அளவில் அமைத்து வழிபடலாயினர். இவ்வாறு அமைந்த பல்வேறு கோயில் அமைப்புக்களைத் தேவாரத்தில் நம் அப்பர் பெருமான் தாம் பாடிய அடைவுத் திருத்தாண்டகத்தில்—

"பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றும்
கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழல் கோயில்
கருப்பறியப் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் டேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரு மன்றே"

— திருநாவுக்கரசர்
திருமுறை 6 (பொது)

... எனத் தொகுத்துக் கூறியமை அறியலாம்

இவ்வாறு மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு வணங்குவதற்கு இயற்கையோடு இயைந்த திருக்கோயில்களை அமைத்தனர் தமிழர்கள். மேலும், இத்திருக் கோயில்களை — கோட்டம், நகரம், வளநகர், ஆலயம், மாடம், ஈச்சரம், பள்ளி, சத்தி முற்றம், விண்ணகரம், முதலிய பெயர்களால் அமைத்துப் போற்றினர்

தமிழ் நாட்டிற்கே உரிய ஆகமவிதிப்படி கோயில் அமைப்பை, சுற்றுமதில், பெரிய கோபுரம், வாயில், பலிபீடம், கொடிக்கம்பம், கருப்பக்கிரகம், சுற்றுத் தெய்வங்களுக்குக் கூடங்கள் முதலியவற்றை வகுத்து முறைப்படுத்தினர். நாம் உடலை வளர்ப்பதைப் போன்று தெய்வத்திற்குப் பால், தயிர், நெய், தேன், இளநீர், பஞ்சாமிர்தம், எண்ணெய் முதலிய பொருள்களால் முழுக்காட்டி, மலர்சாத்தி, தேங்காய் உடைத்து, நல்லுணவு படைத்து, ஒளிகாட்டி வணங்கினர். பின் அவ்வுணவினையும், பாலையும் வழங்கி அறம் புரிந்தனர்; கோயில் முழுவதும் திருவிளக்கு ஏற்றுவதும், இறைவனுக்கு ஒளிகாட்டி ஆராதனை செய்வதும், உணவு அளித்தலும் மிகச் சிறந்த பண்பாட்டு முறைகளாகும். இத் திருவிளக்குத் தத்துவத்தை மிக அழகாக அப்பர் பெருமான் கூறுவார். மக்கள் திருவிளக்கு அகலில் நெய்யை ஊற்றி, திரியைத் திரித்து அதில் இட்டுச் சுடரை ஏற்றுவார்கள். அச்சுடர் ஒளியில் இறை உருவைக் கண்டு இன்புறுவார்கள். அதுபோன்று, நம் உடம்பு கோயிலாகும்; உள்ளம் திருவிளக்கு அகலாகும்; அவ்வகலில் அன்பு என்னும் உணர்வாகிய நெய்யை ஊற்றி, உயிராகிய திரியில் ஞானச்சுடரை ஏற்றுவோமேயானால், நம் உள்ளத்தே வீற்றிருக்கும் இறைவனைக் கண்டு இன்புறலாம்; அவன் திருவடிப் பேரின்பத்தையும் உணரலாம் என்பர்.

''உடம்பெனு மனைய கத்துள்
உள்ளமே தகளி யாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி
உயிரெனும் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயால்
எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளை தாதை
கழலடி காண லாமே!''

—திருநாவுக்கரசர்
திருமுறை: 4.

எனச் சுடர் ஆராதனையை உடலமைப்பில் பொருத்தி ஞான வழி காட்டுகின்றார் அப்பர் பெருமான். இதனையொப்ப நாலாயிரத்திலும் பூதத் தாழ்வாரும் வழிகாட்டக் காணலாம். இவ்வாறு திருவிளக்கின் மூலம் ஞானப் பண்பு வளரக் காணுகின்றோம்.

மேலும், கடவுள் ஆராதனையில் நம்முடைய ஐம்புலன்களும் ஒன்றுபடும் முறையில், நம்முடைய வழிபாட்டு முறை அமைந்திருப்பது மிகச் சிறப்புடையதாகும். ஆராதனை நடைபெறும் பொழுது சுடர் ஒளியைக் கண்ணால் காணுகின்றோம்; மணிஒலியைக் காதால் கேட்கின்றோம்; தூபமும், மலரும், நல்கும் மணத்தை மூக்கால் நுகர்கின்றோம், படைத்த அமுதை நாவால் சுவைக்கின்றோம்; மெய்தோய விழுந்து வணங்குகின்றோம். இவ்வகைச் செயல்களால் நம்முடைய ஐம்புலன்களும் இறை உணர்வில் ஒன்றுபடக் காணுகின்றோம். இத்தகைய வழிபாட்டு முறையால் உள்ளம் தூய்மை பெற்று உயர்ந்த எண்ணங்கள் தோன்றிப் பண்பு உருவாகும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

அன்பும் இறை உணர்வும்

இறைவனை அன்பின் வடிவாகக் கண்டனர் தமிழர்கள்; உயிர்கள் உய்தி பெறும் பொருட்டு இறைவன் அன்புருக் கொண்டு எளியவனாக, வந்து நமக்கு வழிகாட்டுகின்றான் என்பர். அன்பும் சிவமும் இரண்டல்ல ஒன்றே என உரைத்து அவனால் படைக்கப்பட்ட விலங்கினங்களையும் அவனுக்கு வாகனமாக்கி அவற்றையும் வழிபாடு செய்ய வழிவகுத்தனர். இவ் வழிபாட்டு முறையால் பிற உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தும் பண்பு உருவாயிற்று. மேலும் இறைவன்முன், உயர்ந்தவர் - தாழ்ந்தவர், செல்வர் – ஏழை, என வேறுபாடின்றிச் சமமாகக் கருதும் நெறியை ஏற்படுத்தினர். இவ்வகையில் அன்பாகிய பண்பைப் பெருக்கி நிற்பது ஆலயம் எனலாம்.

கலை உணர்வும் தொண்டுணர்வும்

கலைகள் பலவற்றிற்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்வது நம் திருக்கோயில்களாகும்; அவற்றைக் கலைவளர்க்கும் பண்ணை

என்றே கூறலாம். உணர்ச்சிகளின் வெளியீடாகிய நுண்கலைகள் அழியாவண்ணம் காத்து வருகின்றன நம் கோயில்கள். தேவாரமும், வேதமும், நாலாயிரமும் தெய்வ உணர்வைப்பெருக்குகின்றன, சித்திரம், சிற்பம்,இசை, மறை, நாட்டியம் முதலிய நுண்கலைகள் இறை உணர்வை யளிக்கின்றன. மேலும், மலர்மாலை, சந்தனம், குங்குமம் முதலிய அலங்காரப் பொருள்கள் தயாரிக்குமிடமாகவும் திகழ்கின்றன கோயில்கள். கொத்து, தச்சு, கல்தச்சு, கன்னர், கொல்லர், தட்டார் முதலிய கைவினைக் கலைஞர்களையும், நாதசுரம், மத்தளம் ,வேதம்,தேவாரம், நாலாயிரம், ஆகமம். ஆச்சாரியம் முதலிய கலை வல்லுநர்களையும் வளர்க்கும் செவிலித்தாயாவும் கோயில்கள் திகழக்காணலாம்; திருவிழாக் காலங்களில் பல்வேறுபட்ட கலைவாணர்களுக்கும், பணியாளர் களுக்கும், ஊதியம், உணவு முதலியன வழங்கி அறம்புரி கின்றன. எளியவர்களுக்குச் சோறிடுவதைப் பூசைவகைகளுள் ஒன்ருகக் கருதினர். இச்செயலும் அறமாகக் கருதப்பெற்றது மேலும், பழங்காலத்தில் கோயில், நீதிமன்றமாகவும் பயிற்றுவிக்கும் பள்ளிக்கூடமாகவும், நோய்தீர்க்கும் மருத்துவ மனையாகவும், அறுதிவிடுதியாகவும், சேமநிதியின் நிலையமாக வும் மற்றும் நலம்மயக்கும் மன்றமாகவும், போர்க்காலங்களில் படைவீடாகவும், இன்னபிறவாகவும் விளங்கி மக்கள்சமுதா யத்திற்குப் பயன்பட்டு, ஒப்புரவுப் பண்பைக் காக்கும் நிலைய மாகத் திகழ்ந்ததை நாம் கல்வெட்டுகளின் மூலம் நன்கறியலாம்.

இவ்வாறு, இறைநிலையை உணர்த்தி, அன்பைப்பெருக்கி அறத்தைப் புகுத்தி, கலையை வளர்த்து, தொண்டு பல ஆற்றும் வழியை வகுத்து, அருள் வழங்கும் ஞானப் பண்புகளை நமக்குத்தருதலால், நம் தமிழகத்தின் திருக் கோயில்கள் பண்பாட்டின் சின்னங்கள் என்றே கூறலாம்.

நெறி விளக்கம்

உதவும் நெறி

மலர்கள் மலர்கின்றன; மணம் வீசுகின்றன; மணம் மக்களுக்குப் பயன் படுகின்றது; தென்றல் வீசுகின்றது; நல்ல மணத்தை ஏந்திச் சென்று பிறருக்கு வழங்குகின்றது. மேகம் மழையைப் பொழிகின்றது. அம்மழைநீர் பெருகி நதியாக ஓடி மக்களுக்கு நலம் விளைவிக்கின்றது. சிக்கி முக்கிக் கற்களை எடுத்து ஒன்றினேடு ஒன்றைத்தட்ட அதனின்றும் நெருப்பு வெளியாகின்றது. நெருப்பு மனிதனுக்குப் பயன்படுகின்றது. இவ்வாறு, நிலம்-நீர்—காற்று-நெருப்பு, முதலிய இயற்கைப் பொருள்கள் தத்தம் வளத்தை மக்களுக்குக் கொடுத்து உதவக் காணுகின்ருேம். அதிலும் ஆறறிவு படைத்த மனிதன் பிறருக்கு உதவுதலைக் கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுலகத்திலே பிறந்தார் யாராயினும், எத்தேசத்தினராயினும், துன்புற்ற போது, அதனைக் கண்டு ஒதுங்குதல் பண்பாகாது. அவர்கள் துன்பினைத் துடைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். தன்னுல் இயன்றவரை உதவவேண்டும். மழையினைப் போல் உதவ வேண்டும். மரம் காய்த்துப் பழுத்துப் பயன் தருவது போல் உதவ வேண்டும். நோயினை நீக்குவது மருந்தாகும்; அம் மருந்தை நல்கும் மரத்தினைப் போன்று உதவ வேண்டும். இவ்வாறு, உதவி செய்தலைத் தான் திருவள்ளுவர் 'ஒப்புரவு' எனக் கூறுவார்.

ஒரு மனிதன் உண்டு உயிர் வாழலாம்; ஆனால் அவனிடத்தில் பிறருக்கு உதவி செய்யும் பண்பு இல்லாவிட்டால் அவனை இறந்த மனிதர்களோடு சேர்த்துவிடவேண்டும். அவன் இவ்வுலகில் மனிதனாக உயிர் வாழ்ந்தாலும் இறந்தவன் ஆவான். பிறருக்கு உதவும் பண்பினை உடையவன்தான் உயிர் வாழ்பவன் என்று கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர்,

'ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்' -(214)

என்பது திருக்குறளாகும்.

இவ்வாறு உதவும் பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் தமிழகத்தில் நம் முன்னோர்கள் அன்ன சத்திரங்களை உண்டாக்கினார்கள்; பெரிய பெரிய திருக் கோயில்களையும், திருக்குளங்களையும் உண்டாக்கினார்கள்; மலர்ச்சோலைகளை வளர்த்தார்கள்; வைத்தியசாலைகளைக் கட்டினார்கள்; கல்வி நிலையங்களைக் கட்டினார்கள். வழிக் பாதையில் நடந்து செல்வார்க்கு நிழல்தரும் மரங்களை நட்டார்கள்; தண்ணீர்ப்பந்தல்களை ஏற்படுத்தினார்கள். அறத்தால் உதவ உதவ அவர்கள் மனம் அன்பால் கனிந்தது அன்புணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தது. வேற்று நாட்டவர்பாலும் அன்பு செலுத்தினார்கள். அவர்களுக்கும் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்ய முற்பட்டனர். இதனை

"மனித சமுதாயம் ஒப்புரவினால் மேம்பாடு அடைந்து வருகின்றது; சமூகங்கள் நிலைத்து நிற்கின்றன. முன்னேற்றம் பெறச் செய்யும் சக்தி உதவி செய்யும் அன்பே யாகும். நம்மையும் அறியாமல் மனித சமுதாயத்திலுள்ள இந்த ஒப்புரவு வேலை இயற்கையில் நடந்துகொண்டே யிருக்கிறது. இந்த அன்புமுறை பெருக வேண்டும்; சமூக பிணைப்பு ஏற்படவேண்டும்; உலகம் முழுவதும், ஒரு பெரிய குடும்பம் ஆகவேண்டும்."

—இவ்வாறு யங்இந்தியா பத்திரிகையின் மூலம் காந்தியடிகள் நமக்கு அறிவுறுத்தினார்கள்.

மேலும், உலகில் நாம் செய்யும் உதவிகளைப் பற்றின்றி செய்ய வேண்டும்; பயன்கருதாது செய்ய வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யும் உதவிகள் உலக நன்மையின் பொருட்டுச் செய்யும் உதவிகளாகும். இத்தகைய பற்றற்ற தொண்டே மனிதனை மிக உயர்ந்த இறைநிலைக்கு உயர்த்துகின்றது எனக் கர்மயோகத்தில் கீதை கூறக் காணலாம்.

பொதுவாக உலகில் வெந்த சோற்றைத் தின்று விதி வந்த காலத்து இறக்கும் வாழ்வு வாழ்வாகாது. உதவும் நெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழும் வாழ்வே வாழ்வாகும். ஒரு மனிதன் செல்வச்சிறப்போடு வாழலாம்; செல்வாக்கோடு வாழலாம்; ஆனால் பலருக்கும் உதவும் பண்பினனாக வாழ்ந்தான் என்ற ஊரார் சொல்லுக்கு உரியவனாக வாழும் நெறியே மிக உயர்ந்த நெறியாகும். வாழ்க உதவும் நெறி !

தோழமை நெறி

இமயமலையில் கங்கை பிறந்து, பெருகி நதியாக ஓடுகின்றது; வடபகுதியில் வாழும் பல்வேறு மக்களுக்கு அதுவளத்தையும் நன்மையையும் வழங்குகின்றது. தென்பகுதியில் குடகு நாட்டில் சையமலையில் காவிரி நதி பிறந்து, பல்கி மக்களுக்கு வளத்தையும் நன்மையையும் வாரிக் கொடுக்கின்றது. இடைப் பகுதியிலோ நருமதையும், கோதாவரியும், கிருஷ்ணாவும் அவ்வாறே நன்மை பயக்கின்றன. இவ்வாறு, ஆறுகள் வெவ்வேறு பகுதிகளில் ஓடினாலும், தன்னுடைய நீரின் வளத்தால் நலத்தையும் நாகரிகத்தையும் அப்பகுதிகளில் வளர்க்கின்றன. ஆறுகள்பல ஆனாலும் மக்களுக்கு நலம் பயக்கும் அதன் தன்மையை நாம் அறிகின்றோம். இதுபோல், மக்கள் வெவ்வேறு நாட்டினராக இருக்கலாம். அவர்கள் வெவ்வேறு குலத்தினராக இருக்கலாம். அவர்கள் தம் பழக்க வழக்கங்கள் மாறுபட்டிருக்கலாம். அவர்கள்தம் தொழில்கள் வெவ்வேறு வகையினதாக இருக்கலாம். அவர்கள்தம் மொழிகள் பற்பலவாக இருக்கலாம். ஆனால், மக்களுக்கு நன்மை பயக்க வேண்டும் என்ற தொண்டில் ஒத்த

உணர்ச்சி உடைவர்களாக ஒன்றுபட வேண்டும். ஆறுகளைப் போன்று வெவ்வேறு நிலையினை அடைந்திருந்தாலும் இவ் வாறுகளைப் போன்றே நலம் செய்யும் தொண்டுள்ளம் படைத் தவர்களாக ஒன்றுபடவேண்டும். இவ்வாறு தொண்டுள்ளமும், ஒன்றுபட்ட உணர்ச்சியும் நிறைந்தவர்களிடத்தில் தான் தோழமை நெறி பிறக்கின்றது என்பார் திருவள்ளுவர். இத் தோழமை நெறியால் ஒன்றுபட்டவர்கள் அன்புள்ளம் படைத்தவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் முகத்தோடு முகம் கண்டு பேசிப் பின் மறக்கும் உணர்ச்சி உடையவர்கள் இல்லை, நெஞ்சம் கலந்த நட்பினர்களாக வாழ்வார்கள்; நல்லனவற்றையே எண்ணி நன்மை செய்யும் நட்பினர்களாக வாழ்வார்கள், பயன்கருதாது மக்கள் துன்புறுங்காலத்து, உடனிருந்து உதவி செய்வார்கள்; வேறு பாடின்றி, உதவி செய்வார்கள். இவ்வாறு தொண்டுள்ளமும் ஒன்று பட்ட உணர்ச்சியும் நிறைந்தவர்களிடையே தான், எல்லோராலும் பாராட்டப் பெறும் 'தோழமை நெறி' என்ற நட்புறவு கொலுவீற்றிருந்து மிகச் சிறந்த நன்மையை நல்குகின்றது எனக் கூறுவார் திருவள்ளுவர்.

'நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனில் கொட்பின்றி
ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் நிலை -(கு—789)

என்பது திருக்குறளாகும்.

மேலும் அறிவுடைய நூல்கள் பலவற்றைக் கற்கலாம் அந்த நூல்கள் கற்குந்தோறும் கற்பாருக்கு அறியாமையை விலக்குகின்றது; இனிமையைப் பயக்கின்றது; அறிவைக் கொடுத்து இன்பத்தை அடையச் செய்கின்றது; அதுபோலத் தோழமை நெறி படைத்தவர்கள் உண்மையில் இனிமை யுடையவர்கள்; நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற பண்பு படைத்தவர்கள்; அவர்களோடு நாம் பழகப் பழக அவர்கள் நமக்கு நன்மைகள் பலவற்றைச்செய்து இன்புறுத்துவார்கள். அவர்களுடைய தோழமை நெறி சக்தி வாய்ந்த ஒன்ருகும் இதனை,

நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு' - (கு-783)
என்றே திருவள்ளுவர் கூறுவார்.

இத்தகைய சிறந்த நட்பின் தத்துவத்தை இனிப்பு உருண்டை போல இரண்டு வரிகளில் கூறுவார் புறநானூற்றில் கணியன் பூங்குன்றனர்.

வாழ்க்கையில் எனக்குப் பகைமை உணர்ச்சியே இல்லை; ஆகவே எல்லா ஊர்களும் என்னுடைய ஊர்கள்தாம்; பகை உணர்ச்சி இல்லாததனல் பகைவர்கள் இல்லை. அதனல் எல்லா மக்களும எனக்கு உறவினர்களே! பொதுவாக, ஒருவருக்குத் தீமையும், நன்மையும் பிறர் தருவதினல் உண்டாவதில்லை; தன் செயலாலே வருவனவாகும். இதனை

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

— புறம் : 192

என்பர்'

இவ்வாறு அமையும் தோழமை நெறிதான் உணவுப் பொருளில் நன்மை செய்யும் உயிர்ச்சத்துப் போன்று, மனித சமுதாயத்திற்கு நன்மை செய்யும்; உலக ஒருமைப் பாட்டை வளர்க்கும்; விட்டுறவையும் நாட்டுறவையும் வேறின்றிப் பிணைக்கும். அன்பு செறிந்த காப்புணர்ச்சியும் ஆகும். வாழ்க தோழமை நெறி!

தொண்டு நெறி

உலகில் பிறந்த மனிதன் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்தல் ஒருவகை; தன் குடும்பத்தோடு பிறரையும் எண்ணிச் சமுதாயத்திற்குத் தொண்டு செய்து வாழ்தல் மற்றொரு வகையாகும். முதல்வகை எதோ பெயரின்றித்தோன்றியபின் மறைதலாகியசெயலைக் காட்டும். அடுத்தவகை தோன்றிய மனிதன் நிலைத்த புகழைப் பெற்று

வாழ்தலாகிய செயலைக் காட்டும். இவ்விரண்டில் இரண்டாம் வகையே மிகச்சிறந்த பயனுடைய வாழ்க்கையாகும். புகழைப் பெற்று வாழ்தலாகிய வாழ்க்கையாகும். சமுதாயத் திற்குத் தொண்டு செய்து வாழும் வாழ்வுதான் நிலைத்த புகழைக் கொடுக்கும், மனிதன் மறைந்த பின்னும் அழியாமல் நிலைக்கக் கூடிய ஒரு பொருளுமாகும்; அதனால், அது, வேறு எப்பொருளோடும் ஒப்பிடமுடியாத, அழியாத ஒப்பற்ற உயர்ந்த பொருளுமாகும் எனக் கூறுவார் திருவள்ளுவர்.

'ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன்று இல்' (கு-223)

என்பது திருக்குறளாகும்.

உலகில் செடி கொடிகள் நமக்குக் காய் கறிகளைத் தரு கின்றன; மலர்களைத் தருகின்றன. மலர்கள் தேனைத் தரு கின்றன. பசுவினமும், ஆடுகளும் பாலைத் தருகின்றன. இவ்வாறு இயற்கைப் பொருள்களும், விலங்கினமும், தங்கள் தங்களிடமுள்ளவற்றைப் பிறருக்குக் கொடுத்து இவ் வுலகிற்குத் தொண்டு செய்கின்றன. அவ்வாறே, நாமும் நாட்டிற்கு உழைக்க வேண்டும். மனித சமுதாயத்திற்குப் பொது நலத் தொண்டு செய்ய முற்பட வேண்டும். இந்த உலகில் பல்வேறு செயல்கள் நிகழ்கின்றன, துன்பச் செயல் களும் நிகழ்கின்றன. நீதிக்குப் புறம்பான செயல்களும், ஒழுக்கத்திற்குச் சாவு மணி அடிக்கும் செயல்களும் நடை பெறுகின்றன, ஆனால், இச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு இவ்வுலகமோ நடைபெற்றுக் கொண் டிருக்கின்றன. எவ்வாறு இவற்றைத் தாங்கும் சக்தி உலகுக்கு வந்தது என நாம் சிந்திப்போமேயானால், அதற்குச் சான்றோர்களின் தொண்டு நெறிதான் காரணம் என்று கூறுவார் இளம்பெருவழுதியார் என்ற சங்கப் புலவர். தொண்டுநெறி படைத்த சான்றோர்கள் பண்பாடு மிக்கவர்கள் தாங்கள் முடிவு செய்து ஆற்றும் தொண்டில் துன்பம் நேர்ந்தால், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து

பணிஆற்றும் உறுதி படைத்தவர்கள்; தங்களுடைய நலத்தை விரும்ப மாட்டார்கள்; பிறரின் நன்மைக்கு, சமுதாயத்தின் நன்மைக்கு முயன்று பாடுபடுவார்கள். இவ்வாறு உலக நன்மையின் பொருட்டுத் தங்கள் உள்ளம்-உரை-செயல் என்ற மூன்றிலும் தூய்மையோடு தொண்டு செய்வார்கள் என்பார் புறநானூற்றில் இளம் பெரு வழுதியார்.

''தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க் கென முயலுநர் உண்மையானே!''

—புறம்: 182

என்பது பாடலாகும்.

இவ்வாறு தன்னலமின்றிப் பிறர்க்கென வாழ்தலே சங்க இலக்கியம் வலியுறுத்தும்.

இதற்குத் தக்க சான்றாக, நம் கண் முன் வாழ்ந்த சான்றோர் காந்தியடிகள் ஆவார். அவர்தம் தொண்டு நெறி உலகம் அறிந்த ஒன்றாகும். அவர்தம் தொண்டைப் பற்றி, பெருமதிப் பிற்குரிய கவியரசர் இரவீந்திர நாத தாகூர் கூறுவதைக் காண்போம்.

''காந்தி வெற்றி யடையும் ரகசியம்
அவருடைய ஆத்ம பலமும் ஒயாத
தியாக மும் தான். பொது நலத் தொண்டு
செய்யும் பல தலைவர்களுந் தான்
தியாகம் செய்கிறார்கள். ஆனால்
அதற் கெல்லாம் தன்னலமே காரணம்.
பின்னுக்குப் பலமடங்காக லாபம்
பெறுவதற்காக முன்னால் போட்டு
வைக்கும் மூலதனம் அவர்கள் தியாகம்.
காந்தியோ முற்றும் வேறுவிதமானவர்.
இணையற்ற தன்னலமற்ற குணம்
படைத்தவர். அவர் வாழ்க்கையே
தியாகமய மானது, அவர் ஜீவன்
முத்தர். அவரே நாட்டின் ஆத்மா''

(ஆதாரம் மஞ்சரி)

என்று கூறியிருக்கிறார் தாகூர் அவர்கள்.

ஆக, இத்தகைய தொண்டின் உருவமாய்த் திகழ்ந்த காந்தியடிகள் போன்ற சான்றோர்களின் தன்னலமற்ற தொண்டு நெறியே உலகை வாழ்விக்கும் நெறியாகும். உலகக் கட்டுக்கோப்பைப் பாதுகாக்கும் நெறியுமாகும், வாழ்க தொண்டு நெறி!

இலக்கியத்தில் "வெண்ணிலா"

தமிழ் கவிஞர்கள் வாழ்வு வளம் பெற்றன; அவர்கள் தம் நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தன; அவர்களுடைய உள்ளத்திலே அழகுணர்ச்சி அரும்பிற்று, செடியில் அரும்பி மலரும் மல்லிகைப் பூவைப் பார்த்தான் கவிஞன்; அதன் நறுமணத்தில் மயங்கி நின்ருன். மகிழ்ச்சியில் தோகையை விரித்தாடும் மயிலைப் பார்த்தான் கவிஞன்; அக்காட்சியில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான்; மங்கையின் பார்வையில் மட்டிலா இன்பம் கொண்டான் கவிஞன்; அவ்விழிப் பார்வை பாடலைத் தோற்றுவித்தது. கதிரின் வெம்மையும் திங்களின் குளிர்ச்சியும் அவனுக்குத் துணை செய்தன. இவ்வாறு கண்டும் உணர்ந்தும் அனுபவித்த அனுபவங்கள் கவிஞனது உள்ளத்தைத் தொட்டன; அழகால் உள்ளம் நிறைந்தது; அறிவு துலங்கிற்று: இலக்கியஉணர்வு அவனது உள்ளத்தே பிறந்தது; அவ்வுணர்வு பாடலாக மலர்ந்தது; மணம் பரப்பியது; அவன் கூறும் சொற்களிலே அழகுணர்ச்சியும், கற்பனையும் கலக்கவே அவனிடமிருந்துபிறக்கும் தமிழ்மொழி மேலும் இலக்கிய வளமையைப் பெற்றது. இவ்வகையில். இயற்கையில் தோய்ந்த கவிஞன், தான் எண்ணிய வற்றைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு கற்பனையைக் கருவியாகக் கொண்டான். அவன் எண்ணத்தில் உதித்த கற்பனை அவன் கருத்தை பிறர்க்கு நன்கு உணர்த்தியது; அவன் எண்ணத்திற்கு நல்ல வடிவத்தினைக் கொடுத்தது;

உணர்வின்பத்தை நல்கியது; புதுமை இன்பம் பொங்கி எழச் செய்தது; அறிவினைத் திருத்தி வழிகாட்டியது.

இவ்வாறு கவிஞன் கவிதையைப் படைக்கும் பொழுது, அவனுக்கு உற்ற துணையாக நிற்கும் கற்பனையை அவனும் போற்றிக் கையாளத்தொடங்கினன். கவிஞன் தான் கண்ட இயற்கைப் பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு, தன் கருத்தை கற்பனை கலந்த பாடல்களாக வடித்தான். அப்பாடல்கள் இலக்கியப் பாடல்களாக வடிவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. இவ்வகையில் தமிழிலக்கியங்கள் தோன்றிப் புகழ் பெற்றன.

தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிஞர்கள் பல்வேறு இயற்கைப் பொருள்களைக் கையாண்டனர். அவற்றுள் மிகவும்விரும்பிப் போற்றியபொருள் வெண்ணிலாவாகும். வெண்ணிலாவைக் குழந்தைகளும் விரும்பினர்; பெண்களும் விரும்பினர்; கவிஞர்களும் அதனழகில் மயங்கினர்; தங்கள் கருத்துக்களை அதன் மேல் ஏற்றி மொழிந்தனர். ஒருசில கவிஞர்கள் வீர உணர்வை வெளிப்படுத்த அதனைக் கையாண்டனர். வேறு சிலர் அகஉணர்வை வெளிப்படுத்தக் கையாண்டனர் ஆக, நிலவை வைத்துக்கொண்டு கவிஞர்கள் வெளியிட்ட பாடல்கள் சிலவற்றை நாம் பார்ப்போம்.

முத்தொள்ளாயிரத்தில் வெண்திங்களை வைத்துக்கொண்டு வீரஉணர்வை வெளியிடுகின்றார் கவிஞர். வெண்ணிலவை வெண்கொற்றக் குடைக்கு உவமை சொல்வது இலக்கியமரபு. சேரனது யானைப்படை வலிமைமிக்கது. போரில் மாற்றரசரது வெண்கொற்றக் குடையைத் தூக்கி எறிந்து பழகிய பழக்கத்தால், எதிரில் வேறு குடையைக் காணுது, மேல் நோக்கி முழுநிலவைப் பார்த்து மாற்றார் வெண்கொற்றக் குடை எனக் கருதித் தன் துதிக்கையை நீட்டியது என்று கூறுகின்றார் கவிஞர்.

வீறுசால் மன்னர்
விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற எறிந்த
பரிசயத்தால் — தேருது
செங்கண்மாக் கோதை
சினவெங் களியானை
திங்கள்மேல் நீட்டுந்தன் கை!

— முத்தொள்ளாயிரம்:19

என்பது பாடல். யானை, முழுநிலவை நோக்கிச் சினத்தொடு தன் துதிக்கையை நீட்டிற்று என்று கூறுவதின் மூலம் வீர உணர்வு வெளிப்பட வைக்கின்றார் கவிஞர்.

அடுத்து, கலிங்கத்துப்பரணியில் அக உணர்வுப்பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம். நிலவு பொழிகின்றது; பால் போலத் தன் கதிர்களைப் பரப்புகின்றது. காதலர்கள் காதலில் மயங்கியிருக்கின்றனர்; மயக்க நிலையிலிருந்த பெண்கள் பால்நிலவைத் துகில் என்று எண்ணியதனைப் பற்றக் கையை நீட்டுகின்றார்களாம். இதனை,

"கலவிக் களியின் மயக்கத்தாற்
கலைபோய் அகலக் கலைமதியின்
நிலவைத் துகிலென் றெடுத்துடுப்பீர்
நீள்பொற் கபாடந் திறமினோ;"

—கலிங்கத்துப்பரணி
கடைதிறப்பு:--பா. எ. 34

என்று கூறுகின்றார். காதலர்களின் காதல் மயக்கத்தே தோன்றும் அகஉணர்வை, நிலவின் ஒளியைத் துகிலாக இவர்கள் எண்ணினர் என்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார் கவிஞர்.

அடுத்து, இராம காதையில் கம்பர் காட்டும் மங்கலக் காட்சி ஒன்றைப் பார்ப்போம், மிதிலைக்காட்சிப் படலத்தில்,

நிலவை வெள்ளிக் கும்பமாகக் கற்பனை செய்கிருர் கம்பர். கோலமிட்டுப் பூர்ணகும்பம் வைத்தலை நாம் பார்த்திருக் கின்ருேம். அது போல வானகத்தில் கோலமிட்டுப் பூர்ண கும்பம் திகழ்வதைக் காட்டுகின்ருர். வானத்தில் மீன் களாகிய புள்ளிக் குறிகள் இடப்பட்டுள்ளன. அதன் நடுவில் நிலவாகிய வெள்ளிக்கும்பம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இருளைத் தின்று நன்கு ஒளிவிடுகின்றன நிலாக் கற்றைகள், அக்கதிர் களாகிய பாக்குமரத்துப் பாளைகள் கும்பத்தில் வைக்கப் பட்டுள்ளன. இக்காட்சி பூர்ண கும்பம் வைத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறதல்லவா! இதனைக் கம்பர்,

புள்ளிக் குறி இட் டெனஒள்மீன்
பூத்த வானம் பொலிகங்குல்
நள்ளில் சிறந்த இருட்பிழம்பை
நக்கி நிமிரும் நிலாக்கற்றை
கிள்ளைக் கிளவிக்கு என்னும்கொல்
கீழ்ப்பால் திசையின் மிசைவைத்த
வெள்ளிக் கும்பத்து இளங்கமுகின்
பாளை போன்று விரிந்துளதால்!

என்று பாடுகின்ருர். மிதிலையில் இராமன் முனிவரோடு செல்கின்ருன். கன்னி மாடத்தில் சீதை நிற்கின்ருள். இருவர் கண்களும் சந்திக்கின்றன. இருவர் கண்களும் ஒன்றை ஒன்று கவ்வுகின்றன. இருவர் உள்ளமும் மாறி ஒன்ருயின. அன்று இரவு காதல் நோய் இருவரையும் பற்றிக் கொள் கின்றது. காதல் நோயால் இராமன் தனித்து வாடுகின்ருன்; சீதையும் தனித்து வாடுகின்ருள். இந்த நிலையில் வானத்தே வெண் திங்கள் பொலிவோடு உதயமாகின்றது. காதல் நோயால் வாடும் இவர்கள் வாழ்வில், துன்பம் அகன்று விரைவில் திருமண நிகழ்வு ஏற்படப் போகின்றது என்ற குறிப்பினை, முழு நிலவை வெள்ளிக் கும்பமாக கற்பனை செய்து மங்கலக் காட்சியாகக் காட்டுவதின் மூலம் வெளியிடுகின்ருர் கம்பர் பெருமான்,

அவர் காட்டும் வேறொரு சித்திரத்தைப் பார்ப்போம். இராமன் முடிசூடும் நாள் குறிப்பிடப்பட்டது; வேலைகள் தொடங்கிவிட்டன. ஆனால், முதல்நாள் இரவில் நிலைமை மாறிவிட்டது. இராமன் கானகம் செல்வது உறுதியாகி விட்டது. இராமனும் விதிமுன் செல்ல வெண் கொற்றக் குடையின்றிக் கானகம் செல்கின்றான்; அடுத்து அவன் அடி தொடர்ந்து சீதையும் செல்கின்றாள்; இருவரின் அடிபோற்றி இலக்குவனும் பின்தொடர்கின்றான். எங்கு நோக்கினும் துக்கத்தின் சாயல் படர்ந்திருக்கின்றது. இந்த நிலையில், நடு இரவில், வானகத்தில் நிலவு தன் கதிர் ஒளியை நன்கு பரப்பி உதயமாகின்றது. அக்கதிரொளி வெண்மையாக பூரிப்பாக ஒளிவிடுகின்றது. இக்காட்சி கம்பனின் சிந்தனை யைத் தூண்டிற்று; அச்சிந்தனையோடு கற்பனை கலந்தது; இனிக்கும் பாடல் ஒன்று பிறந்தது. உலகம் துக்க நிலையில் இருந்தாலும், தருமம் மட்டும் மகிழ்ச்சியடைந்ததாம். தன் உயிர் நிலையைத் தாக்கும் கொடிய பாவத்தை, அதாவது அரக்கர்களின் தீமையை அழித்துத் தன்னைக் காக்க வல்லவர்கள் இராம இலக்குமணர்கள் ஆவார்கள், அவர்கள் அச்செயலைச் செயற்படுத்துவதற்கு முதல் படியாகக் கான கத்திற்கு வருகின்றார்களாம். அவர்கள் வருகையை ஏற் படுத்தியது நல்வினை தானும்! ஆகவே கூட்டிவரும் நல் வினையை எண்ணி மகிழ்ந்ததாம் தருமதேவதை. மகிழ்ச்சி தோன்றிய தரும தேவதையின் முகம் போல, வானில் திங்கள் தன் ஒப்பற்ற வெண்ணிற ஒளியைப் பாய்ச்சி உதயமாகின்றது என்று கூறுகின்றார் கம்பர். இதனை,

மருமத்துத் தன்னை ஊன்றும்
    மறக்கொடும் பாவம் தீர்க்கும்
உரும்ஒத்த சிலையி னோரை
    ஒருப்படுத்து உதவி நின்ற
கருமத்தின் விளைவை எண்ணிக்
    களிப்பொடு காண வந்த
தருமத்தின் வதனம் என்னப்
    பொலிந்தது தனிவெண் திங்கள்!

என்று நிலவுக் காட்சியைக் கம்பர் சித்திரிக்கும் அழகே அழகு!

அடுத்து, மகாகவி பாரதியார் வெண்ணிலவைத் தீவாகக் காணுகின்ருர். அத்தீவு எல்லையில்லாத இன்பத்தை அளிக்கின்றதாம். எவ்வாறு கள் போன்ற மயக்க உணர்வை அளிக்கும் நல் இசைப்பாடலால் நெஞ்சம் மயங்கி அமைதி அடைகின்றதோ அவ்வாறே நிலவுபொழியும் கதிர்கள் மயக்குகின்றதாம். மேலும், அவ்வொளி அமிழ்தம்போன்று நம்மைக் குளிர்வித்து அதில் முழுகச் செய்து இன்பத்தைக் கொட்டுகின்றது என்றும் கூறுகின்ருர். இதனை,

எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே! — விழிக்
கின்பம் அளிப்பதோர் தீவென்றுஇ லகுவை
வெண்ணிலாவே!
சொல்லையும் கள்ளையும் நெஞ்சையும் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே'—நின்றன்
சோதிமயக்கும் வகையதுதான் என்கொல்
வெண்ணிலாவே!
நல்ல ஒளியின் வகைபல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே! — இந்த
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே!
கொல்லும் அமிழ்தத்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே! —வந்து
கூடியிருக்குது நின்னெளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே!

என்று கூறுகின்ருர். மேலும்,

பாற்கடலில் இலக்குமியோடுபிறந்தது வெண்ணிலா என்றும் அந்த நிலவுகாட்டும் நீலநிறம் பராசக்தியின் தோற்றம் என்றும், சிவபெருமான் திருச்சடையில் கங்கையோடு வீற்றிருந்து அழகு செய்வது வெண்ணிலா என்றும் கூறுகின்ருர். அந்த நிலா, வானத்தில் மேகத்தைத் தழுவிச் செல்வது, தீதுபுரிந்திட வருவாரையும், அணைத்துக் கொண்டு நல்வழிப்படுத்தும் செயல் போன்றது என்பதை,

தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே! — நலஞ்
செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராம்அன்ருே!
வெண்ணிலாவே!

என்று வெண்ணிலவின் பெருமையைப் பலபடப் பாடிப் போற்றுகின்ருர் மகாகவி பாரதியார்.

அடுத்து, கவிமணி தேசிக விநயகம்பிள்ளை அவர்கள் வெண்ணிலாவை,

'மீன்கள்கோடி கோடிசூழ வெண்ணிலாவே! -- ஒரு
வெள்ளிஓடம் போலவரும் வெண்ணிலாவே!'

என்று வெள்ளி ஓடமாகவும்,

பந்தடிப் போய்உன்னையின்று வெண்ணிலாவே! - நீயும்
பாரில்வர அஞ்சினையோ? வெண்ணிலாவே! - என்று

முழுநிலவைப் பந்தாகவும் கண்டு களிக்கின்ருர்.

பாரதிதாசன்வெண்ணிலவை, வானகத்தில் விட்டெறிந்த வெள்ளித்தட்டாகவும், கதிரறுக்கும் அரிவாள் ஆகவும் கண்டு நம்மையும் களிக்க வைக்கின்ருர்.

இவ்வாறு கவிஞர்தம் கற்பனைக்கு ஏற்ற இயற்கைக் கருப் பொருளாகவும், காதலர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் அமுத ஊற்ருகவும், பிரிந்த காதலர்களுக்கு வருத்தமூட்டும் தீச்சுடர் ஆகவும், நமக்கெல்லாம் ஒளிஊட்டும் ஒளிவிளக்காகவும், வெண்ணிலா விளங்கக் காணலாம். இதனுல்தான் இளங்கோ அடிகள் ''திங்களைப் போற்றதும்; திங்களைப்போற்றதும்'' —என்றே மங்கல வாழ்த்துப் பாடுகின்ருர்.

தமிழில் குழந்தை இலக்கியத்தின் அண்மைக் கால வளர்ச்சி

கவிஞன் உலகைக் காண்கிருன்; இயற்கையின் இன்பத்தில் ஈடுபடுகின்ருன்; அழகுணர்ச்சியில் ஆழ்கின்ருன்; அனுபவ அமுதத்தை அடைகின்றான்; இவ்வாறு தான் அடைந்த அனுபவத்தை - அறிதிறனைப் பிறரும் அடையவேண்டும் என்று எண்ணுகின்ருன்; அதனை அவன் அறிந்த மொழியில் வெளியிடுகின்ருன், அவ்வெளியீடு கவிதை என்னும் கலையாக உருப் பெறுகின்றது. இவ்வாறு உருப்பெற்ற கலைக் கருவூலங்கள்தாம் இலக்கியச் செல்வங்களாகும்.

ஒரு இலக்கியம் வெற்றிபெறக் கருத்துத் தெளிவு வேண்டும்; இயற்கையோடு இயைந்த கற்பனை கலந்திருக்க வேண்டும்; உணர்ச்சியும் சந்தம் தழுவிய ஒலிநயமும் ஒளிர வேண்டும்; அழகிய வடிவ அமைப்பும் வேண்டும். இத்தகைய அமைப்புக் கொண்ட இலக்கியமே வெற்றித் திருஇலக்கியம் ஆகும்.

இவ்வகை இலக்கியங்கள் தமிழில் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றின. தமிழ் இலக்கியம் வழிவழி இலக்கிய மரபினை உடையது. மரபு என்ற கவசத்திஞல்தான் இலக்கியம் காக்கப்பட்டு வளர்ந்தது.

மிகப்பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில்—மரபு இயலில், ''மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்கு இல்லை''—என்ற விதி அமைந்துள்ளது. அவ்விதிவழி, தமிழ் இலக்கியம், மரபினைக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றது. காலத்தால் மிகப்பழமையனவாய் அமைந்த தமிழ்மொழி போற்றத்தக்க மரபை மறவாது புதிய இலக்கியம் தோன்ற வழி கண்டது. இவ்வகை ஆற்றலால் தமிழ்மொழி தன்னேரில்லாத தன்மையையுடையது என்று சொல்லலாம்.

இவ்வாறு வளர்ந்துவரும் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தோன்றியதே குழந்தை இலக்கியமாகும்; காலத்தால் பிற்பட்டுத் தோன்றினும், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் தனிச் சிறப்புப் பெற்று எல்லாத்துறைகளிலும் வீறு நடை போடுவதை நாம் நன்கு அறியலாம்.

குழந்தை இலக்கியம் தொடக்க காலத்தில், வெறும் சொற்கோவைகளைக் கொண்ட உதிரிப் பாடல்களாகவே பலராலும் பாடப்பெற்று வந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

'குள்ளக் குள்ளனை
குண்டு வயிறனை
வெள்ளைக் கொம்பனை
விநாயகனைத் தொழு! என்றும்,
'நிலா நிலா ஓடிவா
நில்லாமல் ஓடிவா
மலைமேலே ஏறிவா
மல்லிகைப்பூக் கொண்டுவா!' என்றும்
'சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு
சாயக்கிளியே சாய்ந்தாடு
குத்துவிளக்கே சாய்ந்தாடு
கோயில் புறுவே சாய்ந்தாடு!' என்றும்,

பலகோடி தாய்மார்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களாகவே ஒலித்தன.

பின்பு, கவியரசர் பாரதியாரிடமிருந்து அற்புதமான 'பாப்பா பாடல்' பிறந்தது. பாரதிதாசனும் அவரைப் பினபற்றி 'இளைஞர் இலக்கியம்' என்ற நூலால் அணி செய்தனர். ஆனால், இலக்கியம் என்று சொல்லத்தக்க அளவில், குழந்தை இலக்கியப் பாடல்களுக்கு, வடிவம் அமைத்து வளர்த்தவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை என்றே சொல்லலாம். அவர்கள் பழந்தமிழ் மரபு வழிநின்று கற்பனை செறிந்த அழகிய வடிவமைப்பில், புதிய பாடல்கள் பலவற்றை யாத்துத் தந்துள்ளார்கள் அவர்கள்தம் பாடல்கள் கரும்பினும் இனிய பாடல்களாகும். எடுத்துக்காட்டாக, பசுங்கிளியை நோக்கி.

வட்ட மாயுன் கழுத்திலே
    வான வில்லை ஆரமாய்
இட்ட மன்னர் யாரம்மா!
    யான் அறியக் கூறம்மா!
பையப் பையப் பறந்துவா
    பாடிப் பாடிக் களித்துவா
கையில் வந்தி ருக்கவா
    கனி யருந்த ஓடிவா!

என்ற பாடலால் உயிர்களிடத்தில் காட்டும் அன்புணர்வையும் சைக்கிள் என்ற தலைப்பில்,

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக
    உருளும்பை தாக்கள்பார்
அக்காளும் தங்கையும்போல்
    அவைபோகும் அழகைப்பார்!

என அக்காள் தங்கை உறவைக் காட்டும் பண்புணர்வையும் பிஞ்சு நெஞ்சத்தில் பதிக்கும் பா அழகைப் பார்க்கலாம்.

இத்தகைய பெருங்கவிஞர்களின் அரவணைப்பில் குழந்தை இலக்கியம் வளர்ந்தாலும், அவ்விலக்கியத்திற்கு ஒரு திருப்புமுனை அமைத்து வாழ்வு தந்தவர் குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா என்றே சொல்லலாம். அவர்

தந்த திருப்புமுனை, குழந்தை இயல்பும் கவிக் கூர்மையும், ஒன்றிப் பிணைந்த ஒலிநயப் பாடல்களேயாகும்; குழந்தைகளின் இயல்பை நன்கு அறிந்து அக்குழந்தைகளின் உள்ளத்தோடு ஒன்றும் மரபுவழிப் பாடல்களையே பாடித்தந்தார். அவை குழந்தைகளின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன; வெற்றியடைந்தன!

குழந்தைக் கவிஞர் தம் பாடல்களில் பல்வேறு வடிவங்களை ஒலி நயத்தோடு எளிமையாகவும், திறமையாகவும் எடுத்தாண்டுள்ளார்; குழந்தைகளின் மனத்துவம் அறிந்த அவர், பல்வேறு இயற்கைப் பொருள்களையும், உயிரினங்களையும் முன்னிலைப்படுத்தி கற்பனை மெருகேற்றிச் சந்தக்கவியில் வழங்கியுள்ளார். இவ்வாறு பல்லாண்டுகளாகத் தமது உழைப்பாலும், சிந்தனைத் திறத்தாலும் மரபுவழி உருவாக்கிய நூல்களே, 'மலரும் உள்ளம்' என்ற அவர்தம் இருகவிதைத் தொகுதிகளாகும். அதில், குழந்தை இயல்பும் கவிக் கூர்மையும் களிநடம் புரியக்காணலாம். நிலாவை நோக்கி,

''நறுக்கி எறிந்த நகத்தைப் போல
இருக்கும் நிலாவே! — நீ
நகர்ந்து நகர்ந்து போவதெங்கே
சொல்லு நிலாவே!"

என்று பாடலிலும், நீதி நூல்களின் சாயல்ததும்பும்

"நாட்டுக்கு அழகு வளமை
நாவுக்கு அழகு இன்சொல்
வீட்டுக்கு அழகு வெளிச்சம்
வீதிக்கு அழகு ஒழுங்கு''

என்ற பாடலிலும், நத்தையின் ஓட்டை தண்ணீர்க் குடத்திற்கு உவமை காட்டி,

''நத்தையம்மா, நத்தையம்மா
எங்கே போகிறாய்?
அத்தை குளிக்கத் தண்ணீர்க்குடம்
கொண்டு போகிறேன்"

என்ற பாடலிலும், பறவைக் கப்பலைப் பற்றி,

"மனிதர்தம்மைத் தூக்கிக் கொண்டு
வானத்திலே பறக்குது
வயிற்றுக்குள்ளே பத்திரமாய்
வைத்துக் கொண்டே செல்லுது"

என்ற பாடலிலும் குழந்தையின் மன உணர்வையும் அதற்கேற்ப அமைந்து நிற்கும் கவி ஒலியையும் கண்டு மகிழலாம். உண்மையில் குழந்தைக் கவிஞர் பழகு தமிழில், குழந்தை உள்ளம் குளிரப் பாடும் அழகே அழகு!

இவ்வாறு, குழந்தைக் கவிஞர் வள்ளியப்பாவை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு பின்பற்றிப் பாடிய கவிஞர் பெருமக்கள் பலநூருவர். இக்காலக் குழந்தைப் பாடல்களைப் பாடும் கவிஞர்கள் குழந்தைகளின் உள்ளம் வளர, பண்பியலையும், அறிவியலையும் பல்வேறு வகையில் வலியுறுத்திப் பாடிவருகிறுர்கள். இவ்வாறு பாடப்பெறும் முறை தமிழில் குழந்தை இலக்கியத்தின் அண்மைக்கால வளர்ச்சி என்றே கூறலாம். எடுத்துக்காட்டாக, முத்துப் பாடல்கள், மழலைப் பாடல்கள், மழலைவிருந்து, யானை என்ன யானை மலரும் மனம், மழலை அமுது, பிள்ளைக் கனியமுது, குழந்தைப் பாடல்கள், மலரும் பூக்கள், பாப்பா பாட்டு, அன்புக் குழந்தைக்கு அறுபது பாடல்கள், அமுதம் போன்ற நூல்கள் இக்கால வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டும் மைல் கற்களேயாகும்!

அடுத்து, குழந்தை இலக்கியத்தில் சிறுகதைப் பகுதியைப் பார்ப்போம்; சிறுகதை எழுதுவதற்கு நடைமுறையில் நாம் காணும் சிறு நிகழ்ச்சிகளே கருவாக அமையும்; தமிழகத்தில் கதை சொல்லும் முறை வழி வழி வளர்ந்த ஒரு கலையாகும். இக்கலைவழி புராணக் கதைகள் பலவற்றை குழந்தைகளுக்குப் பெரியவர்கள் கூறிவந்தார்கள். அதன்பின் விலங்குகளையும், தேவதைகளையும் வைத்துக் கொண்டு கதைகள் எழுதப்பட்டன. ஆனால், இக்காலத்தில்

நடைமுறை நிகழ்ச்சிகள் நல்லகுறிக்கோள்களோடு தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றன. உணர்வு சிதருமல் ஒழுக்க நெறிகள் புகட்டப்படுகின்றன. இவ்வாறு உள்ளத்தே பதியுமாறு எழுதும் திறன் குழந்தைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களிடையே வளர்ந்தோங்கியிருப்பதை நாம் அறியலாம்.

இனி, தொடர்கதைகளை நோக்குவோம். தொடர் கதைகளில் கற்பனைச் செறிவு கலந்திருக்கவேண்டும்: கதைக்குள் கதை விரிக்கும் கலை படிந்திருக்கவேண்டும்' மக்கள் வாழ்வியலில், இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளின் அனுபவங்கள் கலந்திருக்க வேண்டும். இம்மரபின்வழி சரித்திர உண்மைகளைப் பின்னணியாக வைத்தும், தியாக வாழ்வின் சிறப்புக்களைப் பின்னணியாக வைத்தும், குழந்தை எழுத்-தாளர்கள் எழுதத் தொடங்கியுள்ளனர். இம்முறை போற்று தற்குரியது. மேலும், கதையில் அமையும் உரையாடல்கள் அன்ருட உரையாடல்களைப் பின்பற்றி எளிமையாக நல்ல தமிழில் எழுதுகின்ருர்கள். இம்முறையும் முன்னேற்ற நிலையே!

மற்றும், சிறுவர் நாடகப் பகுதிகள் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி வருகின்றன. அறிவுப் பாடப்பகுதிகளை, பல மணிநேரம் ஆசிரியன் போதிப்பதைக் காட்டிலும், நாடகப் பகுதியில் காட்சிகளின் மூலம் காட்டுவது, குழந்தைகளின் மனதில் நன்கு பதிகின்றன என மனத்துவ அறிஞர் கூறுவர். உண்மைதானே! அரிச்சந்திர நாடகத்தைக் கண்ட காந்தி யடிகளின் உள்ளத்தே, உண்மையே பேச வேண்டும் என்ற பண்பு உறுதியாகப் பதிவானதை நாமெல்லாம் அறிந்த தொன்றல்லவா? அவ்வாறே, நாடகங்களின் மூலம் தெய்வ பக்தி, தேசபக்தி, தன்னம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, அறம் செய்யும் பண்புணர்ச்சி முதலியனவற்றை மிக எளிதாக உணர்த்திவிட முடியும். இவ்வகையில் தமிழகத்தில் வானொலி நிலையங்களும். தொலைக்காட்சி நிலையங் களும் ஆற்றும் தொண்டுகள் முன்னேற்றப் பாதைகளின் திருப்படிகளாகும்;

முடிவாக, வாழ்க்கை வரலாற்றுத்துறைப் பகுதியும் மிக நன்ருக வளர்ந்துள்ளன. வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் பல மிகச் சிறந்த முறையில் வெளிவந்துள்ளன. தன் வாழ்வை நாட்டிற்கோ, மொழிக்கோ, தியாகம் செய்த தலைவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களாகவும், ஒருசில தலைவர்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சிறு சிறு சுவையான நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுப்பித்த நூல்களாகவும் வெளிவந்திருப்பது பயன்படத்தக்க செயலாகும். தேசத்தலைவர்கள் விஞ்ஞானிகள், கவிஞர்கள், இசைப் பேரறிஞர்கள், தமிழ் வளர்த்த பெரியார்கள் போன்ற பெரியவர்களின் வரலாறுகள் உரைநடை வாயிலாகவும், வண்ணச்சித்திரப் படங்களின் வாயிலாகவும், வெளிவந்திருப்பது புகழ் ஏணியின் உயர்வைக் காட்டுகின்றது. அறிவியல் துறைப் பகுதியில் விஞ்ஞான அறிவியல்களைக் கட்டுரை வாயிலாக அறிவுறுத்தும் நிலை முதலில் தொடங்கப் பெற்றது. ஆனால், அறிவியல்களைக் கதைபோல் கூறினல் குழந்தைகளின் உள்ளம் அதில் ஈடுபடும் நிலை பெருகிற்று. இப்பொழுது இத்தகைய நிலையை குழந்தை எழுத்தாளர்கள் கையாண்டு வருவதைப் பார்க்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, மரங்களின் கதை, இரப்பரின் கதை, பூமியைச் சுற்றும் ஆரியபட்டா முதலிய நூல்களாகும்.

இவ்வாறு கவிதைகளாய், சிறுகதை, தொடர்கதைகளாய் மற்றும் நாடக வரலாற்று நூல்களாய், அறிவியல் விந்தை நூல்களாய் பல்கிச்சுடர் விடும் சுடர்க் கொழுந்துகள் குழந்தை இலக்கியத்தின் ஒளிவிளக்குகளாகும்.

